Nr. 15. Warszawa, dnia 12 czerwca 1922 r. Rok IV.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena niniejszego numeru 60 mk. (z przesyłką pocztową zwyczajną 64 mk. poleconą 79 mk.). Prenumerata kwartalna 600 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem: 300 mk. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Redakcji, Leszno 5, tel. red. № 16-37, tel. admin. № 276-29.

TREŚĆ: **Opłaty stemplowe: 215.** Ustawa z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach). **216.** Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wenętrznych, Sprawiedliwości oraz Poczt i Telegrafów z d. 8/V 1922 r. w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych. **217.** Rozporządzenie Ministra Sbarbu z dnia 8 maja 1922 r. w przedmiocie opłat stemplowych od pełnomocnictw. **218.** Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych z dnia 8 maja 1922 r. w przedmiocie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych. **219.** Rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Skarbu z dn. 8 maja 1922 r. dla obszaru b. dzielnicy austrjackiej w przedmiocie należytości stemplowych od niektórych podań, wnoszonych do sądów oraz od zaświadczeń sądowych i notarjalnych. **220.** Komunikat Ministerstwa Skarbu w sprawie opłat stemplowych od podań na obszarze b. zab. ros. i prusk. **221.** Komunikat Ministerstwa Skarbu w sprawie opłat stemplowych od podań na obszarze b. zab. austrjackiego. **222.** Komunikat Ministerstwa Skarbu w sprawie opłat stemplowych od świadectw urzędowych na obszarze b. dzielnic ros. i prusk. **223.** Komunikat Ministerstwa Skarbu w sprawie opłat stemplowych od świadectw urzędowych na obszarze b. dzielnicy austrjackiej. **224.** Komunikat Ministerstwa Skarbu w sprawie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych na obszarze b. dzielnic ros. i prusk. **225.** Komunikat Ministerstwa Skarbu w sprawie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych na obszarze b. dzielnicy austrjackiej. **226.** Komunikat Ministerstwa Skarbu w sprawie opłat stemplowych od pełnomocnictw. **227.** Komunikat Ministerstwa Skarbu w sprawie należytości skalowych na obszarze b. dzielnicy austrjackiej. **228.** Odezwa Ministerstwa Skarbu z dnia 23 maja 1922 r. do wszystkich władz centralnych w sprawie nowych przepisów w przedmiocie opłat stemplowych. **229.** Odezwa Ministerstwa Skarbu z dnia 23 maja 1922 r. do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie nowych przepisów w przedmiocie opłat stemplowych. **230.** Odezwa Ministerstwa Skarbu z dnia 23 maja 1922 r. do Ministerstwa Przemysłu i Handlu w sprawie nowych przepisów w przedmiocie opłat stemplowych.

Opłaty stemplowe.

215.

USTAWA

z dnia 7 kwietnia 1922 r.

w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach).

Art. 1. Ustawa z dnia 16 lipca 1920 r. o podwyższeniu i zrównaniu stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach bezpośrednich i stemplowych) na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 498) ulega zmianom następującym:

1. Stałą opłatę stemplową od podań, wymienionych w art. 14 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145) i w poz. tar. 43, b. 1 austr. ustawy z dnia 13 lutego 1862 r. (Austr. Dz. Ust. P. Nr. 89) podwyższa się na 3.000 mk.

Takiej samej opłacie podlegają podania o zatwierdzenie statutu lub zmiany statutu spółek akcyjnych lub komandytowych na akcje.

2. Stałą opłatę stemplową od podań, wymienionych poz. tar. 43, b. 2) austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. (Austr. Dz. Ust. P. Nr. 89) podwyższa się na 500 mk.

3. Stałą opłatę stemplową od podań, wymienionych w art. 11 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145) tudzież w poz. tar. 43 a 2; 43 c 1, 2, 3; 43 d; 43 e; 43 f; 43 h; austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. (Austr. Dz. Ust. P. Nr. 89), podwyższa się na 200 mk.

4. Podania o zezwolenie na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca (ustawa z dnia 24 marca 1920 roku Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 178) podlegają opłacie w wysokości 5.000 marek.

5. Podania, któremi petent żąda zmiany decyzji w przedmiocie daniny publicznej podlegają opłacie w wysokości 50 marek.

Stawki, wymienione w punktach 1 do 5 niniejszego artykułu, odnoszą się do pierwszego arkusza podania. Każdy dalszy arkusz podania podlega opłacie stemplowej w kwocie 50 marek. Takiej samej opłacie po 50 mk. podlega każdy arkusz drugiego i dalszych egzemplarzy podania, wniesionego w dwóch lub więcej egzemplarzach.

6. Podania, wnoszone do władz i urzędów samorządowych w sprawach, należących do własnego lub poruczonego zakresu działania gmin lub związków samorządowych, nie podlegają opłacie stemplowej na rzecz Państwa.

7. Od każdego załącznika do podania, podlegającego opłacie stemplowej, należy uiścić opłatę w kwocie 50 marek.

8. Stałą opłatę stemplową od świadectw, wymienionych w art. 30 i 31 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P.P. Nr. 14, poz. 145), tudzież w poz. tar. 116 a, aa, austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. (Austr. Dz. Ust. P. Nr. 89), podwyższa się na 200 mk. od pierwszego, a na 50 mk. od każdego dalszego arkusza.

9. Ustanowioną w art. 1. 8 i 16 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 498) stałą opłatę stemplową od pełnomocnictw podwyższa się na 100 marek.

Pełnomocnictwo, wystawione przez osobę, która pozostaje lub pozostała w stosunku służbowym, a upoważniające do podjęcia w jej imieniu poborów służbowych lub należytości emerytalnej, jest wolne od opłaty stemplowej.

Art. 2. Stałe opłaty stemplowe, ustanowione:

1. W poz. 14 taryfy, ogłoszonej rozporządzeniem b. General Gubernatora Warszawskiego z dnia 19 lipca 1916 r. (Dz. Rozp. Nr. 40, poz. 127), w poz. tar. 73 i 95 austr. ustawy z dnia 9 lutego 1850 r. (Austr. Dz. Ust. P. Nr. 50), w art. 14 punkt 3 lit. d) ros. ustawy o opłatach (Ros. Zb. Pr. tom V, wyd. z 1903 r.) od wyciągów z ksiąg metrykalnych, podwyższa się na 50 marek;

2. W art. 32 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145) tudzież w poz. tar. 2 lit. a), b) austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. (Austr. Dz. Ust. P. Nr. 89) od odpisów i w poz. tar. 7 lit. h) austr. ustawy z dnia 9 lutego 1850 r. (Austr. Dz. Ust. P. Nr. 50) od duplikatów podwyższa się na 100 marek od każdej stronicy. Stronicę zaczętą uważa się za całą.

Jeżeli strona, żądająca poświadczenia zgodności z oryginałem, sama sporządziła odpis, to opłata za poświadczenie zgodności wynosi 50 mk. od każdej stronicy odpisu.

3. W poz. tar. 7 lit. g) austr. ustawy z dnia 9 lutego 1850 r. (Austr. Dz. Ust. P. Nr. 50) od wymienionych tam licencji i t. d. podwyższa się na 500 mk.;

4. W poz. tar. 101 I A. b. austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. (w brzmieniu, ustalonem w § 12 lit. a), c) austr. ces. rozp. z dnia 28 sierpnia 1916 r. Austr. Dz. Ust. P. Nr. 281) od kolejowych listów przewozowych podwyższa się na 50 mk.;

5. W poz. 8 taryfy stemplowej niemieckiej od zezwoleń na używanie motorowych środków przewozowych podwyższa się dziesięciokrotnie;

6 Stałą opłatę stemplową, ustanowioną w poz. 43 taryfy stemplowej pruskiej (ogłoszonej rozporządzeniem pruskiego Ministra Skarbu z dnia 30 czerwca 1909 r. Zb. Pr. str. 535) od świadectwa nadania obywatelstwa, podwyższa się na 5.000 marek.

Art. 3. Stałą opłatę stemplową od kart do gry, ustanowioną w art. 1 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 204), podwyższa się na 300 mk.

Wszystkie inne stałe opłaty stemplowe (należytości), które wedle dotychczasowych przepisów wynoszą mniej niż 20 mk. — z wyjątkiem opłaty stemplowej od czeków (art. 17 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 313) oraz z wyjątkiem należytości sądowych, wymienionych w taryfie, załączonej do austr. cesarskiego rozporządzenia z dnia 15 września 1915 r. (Austr. Dz. Ust. P. Nr. 279) podwyższa się na 20 marek.

Art. 4. Wyrażone sumą stałą wymiary kar pieniężnych, przewidzianych w przepisach ustawowych o opłatach stemplowych (należytościach), w szczególności też w ustawie niemieckiej z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Ust. str. 779) o podatku od obrotu, podwyższa się dziesięciokrotnie.

Art. 5. Jeśli z obliczenia należytości skalowej przy zastosowaniu jednej ze skal, obowiązujących

w b. zaborze austrjackim, wypada kwota z ułamkiem marki, należy ten ułamek zaokrąglić wzwyż do pełnej marki.

Sumę 35 marek, do której uiszczanie należytości skalowej znaczkami stemplowemi jest obowiązkowe (§ 6 austr. ustawy z dnia 13 grudnia 1862 r. Dz. Ust. P. Nr. 89) podwyższa się do kwoty 3.000 mk.

Art. 6. W celu ujednostajnienia i uproszczenia przepisów ustawowych o opłatach stemplowych (należytościach) upoważnia się Ministra Skarbu:

1. Do rozciągnięcia mocy obowiązującej przepisów ustawowych z tej dziedziny, obowiązujących w poszczególnych dzielnicach Rzeczypospolitej Polskiej, na inne dzielnice;

2. Do uchylenia przepisów ustawowych, obowiązujących w poszczególnych dzielnicach, ewentualnie zastąpienia ich przepisami, obowiązującemi w innej dzielnicy;

3. Do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej postanowień ustawy niniejszej oraz utrzymanych w mocy przepisów ustawowych, dotyczących poszczególnych przedmiotów w zakresie opłat stemplowych, w dotychczasowem ich brzmieniu albo zmienionych w myśl postanowień, zawartych w poprzednich ustępach niniejszego artykułu, w formie tekstu jednolitego z kolejną numeracją paragrafów, niezależną od użytej w pierwotnym tekście ustawowym.

Art. 7. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 8. Art. 6 i 7 niniejszej ustawy wchodzą w życie z dniem jej ogłoszenia; reszta jej postanowień wchodzi w życie w miesiąc po jej ogłoszeniu.

Ustawa niniejsza wraz z wydanemi na jej podstawie rozporządzeniami traci moc obowiązującą w dniu 1 stycznia 1924 r.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *Antoni Ponikowski.*

Minister Skarbu:
(—) *Michalski.*

(Dz. U. Rz. P. z dn. 26 maja 1922 r. Nr. 38, poz. 315).

216.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, oraz Poczt i Telegrafów

z dnia 8 maja 1922 r.

w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315), art. 12 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) oraz art. II ustawy austrjackiej z dnia 24 lutego 1905 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 32), zarządza się:

I.

Moc obowiązującą przepisów następujących:

1) §§ 33, 36, 66 i 67 austrjackiej ustawy należytościowej z dnia 9 lutego 1850 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 50), jak również § 81 tejże ustawy, o ile nie ulega uchyleniu na skutek ustępu II (punktu c) rozporządzenia niniejszego;

2) następujących pozycji austrjackiej taryfy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 50), względnie z dnia 13 grudnia 1862 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 89): 17 lit. c), 44 lit. e), f), g), l), s), 79 lit. a I, 117 lit. a, m), jak również: 2 lit. a), 7 lit. g), h), 43 lit. b 1, b 2 — w brzmieniu, ustalonem w punktach 1 i 2 art. 1, względnie w punktach 2 i 3 art. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315), 44 lit. q, o ile nie ulega uchyleniu na skutek punktu 5 artykułu 1 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315) i na skutek ustępu II) punktu d) niniejszego rozporządzenia;

3) § 5 ustawy austrjackiej z dn. 7 czerwca 1883 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 92) oraz § 13 ustawy austrjackiej z dn. 7 czerwca 1883 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 94), o ile te przepisy dotyczą opłat od podań;

4) § 4, ustępu f) pruskiej ustawy o opłatach stemplowych oraz pozycji 43 pruskiej taryfy stemplowej w brzmieniu ustalonem w punkcie 6 art. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315);

5) następujących artykułów dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145): 1 do 3, 5, 8 do 10, 13, 17 do 19, 21, 25, 26, 35 do 37 oraz 40,

jak również art. 6, 7, 24 i 34, o ile nie ulegają uchyleniu na skutek ustępu II) punktu g) niniejszego rozporządzenia,

tudzież art. 11, 14, 22, 30, 31 i 32 tegoż dekretu w brzmieniu, ustalonem w punktach 1, 3 i 8 art. 1, w punkcie 2 art. 2 oraz w art. 3 (ustępie drugim) ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315),

rozciąga się niniejszem na cały obszar Rzeczypospolitej.

Dla zakresu opłat stemplowych od podań i świadectw urzędowych rozciąga się na obszar Rzeczypospolitej moc obowiązującą:

6) § 77 oraz punktu 2 § 93 austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 50);

7) pozycji 75 lit. a) austr. taryfy należytościowej z wyjątkiem uwagi do tej pozycji.

II.

Uchyla się:

a) pozycję 9 taryfy, załączonej do rozporządzenia b. Gen. Gubernatora warszawskiego z dnia 19-go lipca 1916 r. o poborze opłat stemplowych (Dz. rozp. dla Gen. Gub. Warsz. z 1916 r. Nr. 40, poz. 126 i 127);

b) ustęp 3 artykułu 13, ustęp 4 art. 14, oraz ustęp 5 art. 20 rosyjskiego zbioru ustaw o opłatach;

c) następujące przepisy austrjackiej ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 50): § 1, ustęp C 1, oraz D 1; § 4, ustępy: A 1, 2; ustęp drugi § 81, o ile nie dotyczy załatwienia ze względów publicznych; ustęp trzeci § 81;

d) następujące pozycje austrjackiej taryfy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 50), względnie z dn. 13 grudnia 1862 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 89): 2 lit. e), f) oraz uwagę 3 do po-

zycji 2; 20; 21; 43 lit. b, 2) o ile dotyczy podań o zezwolenie na trwałe prowadzenie przedsiębiorstw zarobkowych; punkty a), b), k) pozycji 44, jak również ustęp pierwszy punktu q tejże pozycji, o ile dotyczy rekursów przeciw należytościom stemplowym i bezpośrednim; poz. 66 lit. a), 85, 86, 116 lit. a, bb, 116 lit. b, 116 lit. c, oraz uwagę 1 do poz. tar. 116; 117, z wyjątkiem punktów a), m), u); e) § 1 ustawy austrjackiej z dn. 4 kwietnia 1894 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 71);

f) następujące pozycje pruskiej taryfy stemplowej: 5, 6, 11 a, 12, 22, 26, 31, 37, 39, 49, 51;

g) następujące postanowienie dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145); punkt 13 artykułu 6; punkt 23 tegoż artykułu, o ile dotyczy punktu 5 art. 34; art. 7, o ile dotyczy opłaty od arkusza pierwszego; art. 23; zdanie trzecie art. 24, art. 27 do 29; punkt 5 oraz zdanie ostatnie art. 34; punkt 1 art. 34, o ile nie dotyczy punktu 8 art. 6; punkt 2 art. 34, o ile dotyczy punktów 8, 9 i 16 art. 6; punkt 3 art. 34, o ile dotyczy punktów 3 i 4 art. 8 oraz artykułu 9. Nadto w art. 24 ulegają skreśleniu słowa: „i wyznacza termin, w ciągu którego opłata winna być uiszczona".

h) następujące artykuły dekretu Nr. 446 Prezesa Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej z dnia 27 grudnia 1921 r. (Dz. Urz. Nr. 1 z 1922 r.): 3, 4, 5, 6, o ile nie dotyczy akt stanu cywilnego; 25, o ile dotyczy odpisów, duplikatów i poświadczeń, wydawanych przez urzędy państwowe.

III.

Punkt b) ustępu 3 pozycji 77 taryfy stemplowej pruskiej nie ulega zmianie.

Inne postanowienia tej pozycji, jak również pozycje 1, 7, 11 i 52 pruskiej taryfy stemplowej w brzmieniu, ustalonem w art. 3 (ustępie drugim) ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315), stosowane będą tylko o tyle, o ile dotyczą sądów i notarjuszów. W innych przypadkach świadectwa, wymienione w powołanych pozycjach, podlegają ogólnym przepisom o świadectwach, wymienionych w ustępie I niniejszego rozporządzenia (w dziale II załączonych „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych").

Pozycji 10 pruskiej taryfy stemplowej nie stosuje się w przypadkach, w których dokument urzędowy, określony w powołanej pozycji, podlega opłacie w myśl pozycji 10 do 17 taryfy, załączonej do „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych" lub wydany został na skutek podania, do którego stosują się przepisy działu I powołanych „Przepisów".

IV.

Ze względu na dokonane w art. 1 i 29 (punkcie 1) ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 2, poz. 7) uchylenie działów I i II austrjackiej ustawy o bezpośrednich podatkach osobistych i zastąpienie z dniem 1 stycznia 1922 r. podatku „zarobkowego" podatkiem „przemysłowym"—pozycja 43 lit. b. 1 austr. taryfy należytościowej (w brzmieniu, ustalonem ustawą z dn. 24 lutego 1905 r., austr. Dz. u. p. Nr. 32), o ile dotyczy obliczenia należytości według wysokości podatku zarobkowego, nie będzie stosowana w przypadkach, w których podanie wniesiono po dniu 31 grudnia 1921 r., lub w których mimo wcześniejszego wniesienia podania nie nastąpił wymiar podatku zarobkowego za czas, poprzedzający dzień 1 stycznia 1922 r. (§§ 65 i 117 austr. ust. o bezp. pod. osob.).

V.

Załączone do niniejszego rozporządzenia „Przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych" ogłasza się, jako tekst jednolity postanowień ustawowych (punkt 3 artykułu 6 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315), obejmujący zarazem przepisy wykonawcze.

Przepisy te obowiązują na całym obszarze Rzeczypospolitej.

VI.

Ustęp IV niniejszego rozporządzenia wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Inne przepisy niniejszego rozporządzenia wchodzą w życie na obszarze b. dzielnic rosyjskiej i austrjackiej w miesiąc po ogłoszeniu.

Na obszarze b. dzielnicy pruskiej przepisy niniejszego rozporządzenia, dotyczące świadectw urzędowych, wchodzą w życie w miesiąc po ogłoszeniu, przepisy zaś, dotyczące podań i załączników, w trzy miesiące po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) *Michalski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Kamieński.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Sobolewski.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Stesłowicz.*

Załącznik do rozp. Min. Skarbu w poroz. z Min. Spraw W. i Sprawiedl. oraz P. i T. z d. 8. V 1922 r. do poz. 216.

PRZEPISY W PRZEDMIOCIE OPŁAT STEMPLOWYCH OD PODAŃ ORAZ OD ŚWIADECTW URZĘDOWYCH.

I. Opłaty od podań, wnoszonych do urzędów państwowych.

Przedmiot.

§ 1.

(Pozycja 43. b. 1 I, 43. b, 2 oraz 117 a austr. taryfy należytościowej; art. 1, 2, 11, 13, 14, 17, 18 i 19 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145; punkty 1 do 5 oraz 7 artykułu 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315).

Podania, wnoszone do urzędów państwowych — z wyjątkiem sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości — podlegają opłatom, wymienionym w części pierwszej załączonej taryfy.

Załączniki do takich podań podlegają opłacie, wymienionej w części drugiej (poz. 9) tejże taryfy.

§ 2.

(Art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145).

Przepisy niniejsze, o ile dotyczą podań, stosować należy — o ile nie postanowiono inaczej — również do załączników.

§ 3.

(Poz. 79 lit. a. 1) austr. taryfy należytościowej).

Protokuł, zastępujący podanie, podlega opłacie takiej samej, jakaby się należała w razie wniesienia podania tej samej treści.

§ 4.

(§ 33 austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. Nr. 50; art. 5 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145).

Podanie, wniesione przez dwie lub więcej osób— lub przez jedną osobę, działającą w charakterze ustawowego zastępcy lub pełnomocnika dwu lub więcej osób — podlega opłacie jednokrotnej, tylko o tyle, o ile odnośne osoby zgłosiły żądanie, w podaniu zawarte, jako współwłaściciele co do majątku wspólnego, lub o ile żądanie opiera się na jednym i tym samym tytule prawnym. W braku powyższych warunków podanie takie podlega opłacie tyle razy, ile osób wniosło je w imieniu własnem, lub ile jest osób, w których imieniu wniósł podanie zastępca ustawowy lub pełnomocnik. Załączniki do podań, określonych w niniejszym paragrafie, podlegają zawsze opłacie jednokrotnej.

§ 5.

(§ 36 austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. Nr. 50; art. 7 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145).

Podanie, od którego opłatę uiszczono, zwrócone petentowi bez rozpatrzenia z powodu wniesienia do urzędu niewłaściwego lub z powodu innych braków formalnych, podlega w razie ponownego złożenia w urzędzie właściwym — lub po usunięciu braków formalnych, ponownej opłacie tylko co do arkusza pierwszego, a to — z wyjątkiem przypadku, w następnym ustępie przewidzianego — w wysokości 200 mk. (poz. 8 taryfy); arkusze następne, jak również następne egzemplarze, odpisy i załączniki nie podlegają ponownej opłacie.

Od podań, określonych w poz. 7 taryfy, należy w przypadku, wymienionym w ustępie poprzednim, zamiast 200 mk., uiścić 50 mk.

Uwolnienia przedmiotowe.

§ 6.

(Poz. 44 c, f, g, l, q, s, austr. taryfy należytościowej; § 5 ustawy austrjackiej z dn. 7 czerwca 1883 r., austr. Dz. u. p. Nr. 92; § 13 ustawy austrjackiej z dn. 7 czerwca 1883 r., austr. Dz. u. p. Nr. 94; art. 6 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145; art. 10 ustawy z dn. 19 maja 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 297).

Opłacie w myśl przepisów niniejszych nie podlegają podania następujące:

1) zawierające wnioski w sprawach publicznych;

2) zawierające wiadomości, udzielone w sprawie publicznej w myśl obowiązującego przepisu lub na żądanie władzy;

3) podania o zwrot wydatków, poniesionych celem wykonania czynności, zleconej przez władzę państwową lub celem odwrócenia szkody, grożącej Państwu, jak również o wynagrodzenie szkody, o ile do wynagrodzenia obowiązany jest Skarb Państwa;

4) podania do władz oświatowych oraz do zakładów naukowych i szkolnych — z wyjątkiem podań w sprawach gospodarczych tych władz i zakładów;

5) dotyczące wyborów do Sejmu i Senatu lub do ciał reprezentacyjnych samorządowych, jak również do komisji podatkowych;

6) podania w sprawie służby wojskowej;

7) w sprawie osobistych lub rzeczowych świadczeń wojennych (art. 19 ustawy z dn. 25 lipca 1919 r., Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 401, oraz art. 14 ustawy z dn. 11 kwietnia 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 32, poz. 264), jak również w sprawie obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na rzecz Państwa (art. 27 ustawy z dn. 21 lutego 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 166).

8) w sprawach, dotyczących orderu „Virtuti Militari" (art. 15 ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r., Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 409), jak również w sprawach, dotyczących odznaki wojskowej pod nazwą „Krzyż Walecznych" (art. 6 rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dn. 11 sierpnia 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 572).

9) podania osób, które pozostają lub pozostawały na służbie Państwa lub związków samorządnych oraz członków rodzin tych osób w sprawach, dotyczących stosunku służbowego;

10) o posady w urzędach państwowych;

11) wnoszone do urzędów państwowych, sprawujących zarząd majątkiem państwowym lub prywatnym, o ile dotyczą bezpośrednio eksploatacji tego majątku;

12) podania osób, korzystających z usług kolei żelaznej, poczty, telegrafu, telefonu, Pocztowej Kasy Oszczędności lub innych urządzeń użyteczności pupublicznej, dotyczącej tego stosunku do wspomnianych przedsiębiorstw, jeżeli te przedsiębiorstwa są własnością Państwa lub pozostają pod zarządem państwowym;

13) zawierające dane celem dokonania wymiaru lub poboru danin publicznych;

14) zawierające dane co do rodzaju lub wysokości danin publicznych lub innych kwot, wnoszonych do kas państwowych, — w szczególności też deklaracje płatnicze;

15) podania o zwrot nienależnie pobranych danin publicznych, jeśli je uiszczono bez nakazu płatniczego władzy, powołanej do wymiaru odnośnej daniny, lub w kwocie wyższej, niż ustalona w nakazie płatniczym, albo w decyzji, wydanej na skutek odwołania się;

16) o ustawowo nakazane uwolnienia, obniżki lub odroczenia płatności w zakresie danin publicznych;

17) podania w postępowaniu w przedmiocie scalenia gruntów oraz podziału wspólnot gruntowych;

18) w sprawach przymusowego wywłaszczenia na użytek publiczny, wnoszone przez osoby, których majątek ulega wywłaszczeniu;

19) dotyczące ubezpieczeń przymusowych;

20) o udzielenie patentów na wynalazki, o ochronę wzorów rysunków i modeli oraz o ochronę znaków towarowych; (podania te podlegają natomiast opłatom osobnym, przewidzianym w art. 7 dekretu z dnia 4 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 13,

poz. 137, w art. 12 dekretu z tejże daty, Dz. P. P. P. Nr. 13, poz. 138 i w art. 14 dekretu z tejże daty, Dz. P. P. P. Nr. 13, poz. 139 — względnie w ustawie z dnia 31 stycznia 1922 r. Dz. U. R P. Nr. 11, poz. 89);

21) dotyczące spraw, należących do zakresu działania Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, oraz urzędów podwładnych mu:

22) dotyczące spraw, należących do zakresu działania instruktora stowarzyszeń przemysłowo-rzemieślniczych;

23) podania w sprawie pożyczek ulgowych dla drobnych przemysłowców, rzemieślników, ich organizacji wytwórczych oraz przemysłu ludowo-domowego (art. 2 ustawy z dn. 30 maja 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 44 poz. 314 oraz art. 2 ustawy z dn. 17 grudnia 1920 r., Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 4, poz. 16);

24) wnoszone do Komisji Państwowego Funduszu Mieszkaniowego lub jego organów (art. 9 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 roku, Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 424);

25) dotyczące czynów, zagrożonych karą w kodeksie karnym albo w przepisach administracyjnych lub skarbowych — w szczególności też występków i wykroczeń służbowych (art. 66 ustawy z dn. 17 lutego 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 165);

26) podania w sprawach, unormowanych rozporządzeniem z dn. 13 lipca 1920 r. w przedmiocie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego w myśl art. 91 traktatu wersalskiego (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 57, poz. 358) oraz rozporządzeniem z dnia 11-go czerwca 1921 r. w przedmiocie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego na zasadzie art. VI traktatu pokoju między Polską a Rosją i Ukrainą, podpisanego w Rydze (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 59, poz. 375);

27) o wydanie świadectw urzędowych, wymienionych w § 21 przepisów niniejszych pod liczbami 1 oraz 5 do 9;

28) podana osób, którym sąd przyznał prawo ubogich, wnoszone do władz administracyjnych, a pozostające w związku ze sprawą, co do której petent uzyskał prawo ubogich;

29) podania osób, dotkniętych klęską żywiołową, o zapomogi lub ulgi przy stosowaniu obowiązujących przepisów;

30) podania w sprawie pomocy państwowej na odbudowę i uruchomienie gospodarstw, zniszczonych lub uszkodzonych na skutek wojny (art. 15 ustawy z dn. 8 lipca 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 63, poz. 368);

31) podania składane na mocy ustawy z dnia 2 marca 1920 r. o organizacji odbudowy technicznej wsi, miast i miasteczek (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 143) przez osoby bezpośrednio zainteresowane w sprawach technicznej pomocy przy odbudowie lub w przedmiocie świadczeń przymusowych albo wywłaszczenia na cele odbudowy, jak również w sprawach regulacji działek budowlanych (art. 35 powołanej ustawy).

32) podania o udzielenie pomocy rolnej z kredytu, przewidzianego w ustawie z dnia 24 marca 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 198 (art. 9 ustawy z dn. 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 174).

Uwolnienie osobiste.

§ 7.

(Poz. 75 lit. a) austr. taryfy należytościowej; art. 8, 25 i 40 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145).

Od opłat, unormowanych w dziale I przepisów niniejszych są zwolnione:

1) Państwo Polskie oraz polskie zakłady państwowe będące odrębnemi osobami prawnemi;

2) związki samorządne mające siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej;

3) kościoły i gminy wyznaniowe przez Państwo Polskie uznane;

4) fundacje, zakłady i zrzeszenia, prawnie istniejące, jeżeli siedziba tych instytucji znajduje się na obszarze Rzeczypospolitej, a za cel mają wyłącznie działalność dobroczynną albo naukową, oświatową, kulturalną lub religijną; uwolnienie to dotyczy również podań o legalizację; każda z tych instytucji winna jednak uzyskać decyzję Ministra Skarbu, stwierdzającą, że zachodzą powyższe warunki uwolnienia od opłat i na każdem podaniu (z wyjątkiem podań o legalizację) wymieniać—w miejscu, przeznaczonem do naklejania znaczków stemplowych (§ 10)—datę i liczbę owej decyzji;

5) osoby, które do podania załączyły świadectwo ubóstwa, jeśli urząd, do którego podanie wpłynęło, uznał złożone świadectwo za dostateczne.

§ 8.

(Art. 9 dekretu z dn. 7 lutego 1919r. Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145).

Fundacjom, zakładom i zrzeszeniom, które mają na celu działalność, określoną w § 7, jeżeli ich siedziby znajdują się zagranicą, może być przyznane uwolnienie osobiste decyzją Ministra Skarbu.

§ 9.

(Art. 10 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145).

Jeżeli jedno i to samo podanie wniosły dwie lub więcej osób, przyczem niektóre tylko są zwolnione od opłaty, to osoby nieuwolnione obowiązane są solidarnie do uiszczenia całej opłaty.

Uiszczenie opłaty.

(§§ 21 i 22 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145; art. 3, ustęp drugi ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315).

§ 10.

Na pierwszej stronicy podania, a w razie wniesienia w dwu lub więcej egzemplarzach, na pierwszej stronicy jednego egzemplarza, należy nakleić znaczki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat, należących się od wszystkich arkuszy i wszystkich egzemplarzy, tudzież od odpisów podania oraz od wszystkich załączników.

W braku znaczków stemplowych można opłatę uiścić przez wniesienie należnej kwoty gotówką do kasy skarbowej za pokwitowaniem, umieszczonem przez kasę na podaniu. Na żądanie petenta należy mu wydać osobny kwit kasowy; w takim razie jednak kasa nie umieści potwierdzenia odbioru na podaniu, a petent obowiązany jest kwit kasowy na podaniu nakleić.

§ 11.

Jeżeli osoba, która wniosła podanie, żąda pokwitowania z przyjęcia podania, to pokwitowanie takie, (obejmujące: imię i nazwisko lub firmę petenta,

krótką treść podania oraz kwotę, uiszczoną tytułem opłaty) będzie wydane przez urzędnika, przyjmującego podanie. Pokwitowanie to podlega osobnej opłacie w kwocie 20 marek, która winna być uiszczona przez naklejenie znaczków stemplowych na tem pokwitowaniu i skasowanie ich w sposób podany w ustępie pierwszym § 12.

§ 12.

Urzędnik biura podawczego winien w razie uiszczenia opłaty za pomocą znaczków stemplowych (§ 10, ustęp pierwszy) skasować te znaczki, jeśli nie nasuwa się podejrzenie, iż je podrobiono lub przerobiono albo zdjęto z innego papieru. W celu skasowania należy albo:

a) na każdym znaczku stemplowym wycisnąć pieczęć urzędową w ten sposób, aby część pieczęci znajdowała się na znaczku, część zaś poza nim na papierze, albo

b) każdy znaczek stemplowy przekreślić na krzyż, bądź atramentem bądź za pomocą pieczątki (kasownika) w ten sposób, aby końce linji znajdowały się poza znaczkami na papierze.

O ile przyjęcie podania lub otwarcie koperty, w której ono się mieści, następuje poza biurem podawczem, kasuje znaczki stemplowe urzędnik, przyjmujący podanie lub otwierający kopertę, albo urzędnik, przezeń upoważniony.

Znaczki stemplowe, skasowane w sposób podany w poprzednich dwóch ustępach, ulegają ponownemu skasowaniu za pomocą wypisania daty atramentem na znaczkach przez urzędnika, któremu poruczono załatwienie podania lub przez urzędnika przezeń upoważnionego — z wyłączeniem jednak urzędnika biura podawczego (ustęp 1 niniejszego paragrafu).

§ 13.

Celem uiszczenia opłaty od podania, wniesionego w drodze telegraficznej, winien petent nakleić znaczki stemplowe odpowiedniej wartości na blankiecie mieszczącym odnośny telegram.

Urząd, przyjmujący telegram, uzupełnia tekst telegramu, umieszczając po podpisie nadawcy uwagę. „Stempel . . . . . . Mk."

Urząd, przyjmujący telegram, kasuje znaczki stemplowe odciskiem stempla kalendarzowego.

Urzędy, powołane do przyjmowania telegramów, nie odmawiają przyjęcia telegramów nieostemplowanych. Nie jest też ich rzeczą badać, czy poszczególne podanie telegraficzne podlega opłacie i w jakiej wysokości. Mają jednak przy telegramach, zawierających podania, wystosowane do urzędów państwowych, a niezaopatrzonych w znaczek stemplowy, zwrócić uwagę nadawcy, że podanie odnośne — jeśli podlega opłacie — nie będzie załatwione. O ileby nadawca mimo tej uwagi nie chciał zaopatrzyć telegramu w znaczek stemplowy, urząd przyjmujący telegram stwierdzi to, umieszczając po podpisie nadawcy uwagę: „Stempla odmówiono".

Uwagi, wymienione w ustępach drugim i czwartym niniejszego paragrafu, mają być telegrafowane narówni z tekstem właściwym. Przy obliczaniu ilości wyrazów celem ustalenia należności za telegram, wlicza się również wyrazy, z których składają się wspomniane uwagi.

Skutki nieuiszczenia opłaty.

(§ 81 ustępy pierwszy i drugi austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. Nr. 50; art. 24 i 25 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145).

§ 14.

Jeśli podanie, podlegające opłacie, wniesiono bez uiszczenia opłaty lub jeśli uiszczono ją niedostatecznie, to podanie pozostawia się bez biegu aż do zupełnego uiszczenia opłaty — o ile nie zachodzi przypadek, przewidziany w § 15.

Jeśli wniesienie podania stanowi czynność, dla której ustanowiony jest termin prekluzyjny, to termin ten uważać się będzie za zachowany tylko w razie uiszczenia opłaty przed upływem czasokresu, wyznaczonego w myśl § 18.

§ 15.

Jeśli w razie nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty za załatwieniem podania przemawiają względy publiczne, to urząd, do którego podanie wniesiono, może załatwić podanie o tyl,e o ile tego wymaga interes publiczny.

Postępowanie w razie nieuiszczenia opłaty.

(§ 81 ustęp pierwszy oraz § 93, punkt 2, austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. Nr. 50; art. 21, 24, 25 i 40 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145).

§ 16.

Jeśli podanie wniesione bez uiszczenia opłaty, nie podlega opłacie (§§ 6 do 8 przepisów niniejszych), to urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, winien na podaniu lub na referacie załatwienia umieścić odpowiednią uwagę i swój podpis.

W razie zastosowania § 15 należy umotywować w tej samej formie, jakie względy publiczne przemawiają za załatwieniem podania.

§ 17.

Jeśli podanie, podlegające opłacie, wniesiono bez uiszczenia opłaty lub jeżeli uiszczono ją niedostatecznie, (a nie zachodzi przypadek, przewidziany w § 15), to urząd, do którego takie podanie wpłynęło, wzywa petenta lub jednego z petentów do uiszczenia opłaty. W tym celu urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, umieszcza na podaniu uwagę „Kancelarja wezwie . . . . . . w. . . . . do uiszczenia opłaty. . . . . mk."

Kancelarja sporządza wezwanie na druku w formie karty pocztowej, ułożonym według załącznika 2 i wysyła je pocztą, jednak bez uiszczenia opłaty pocztowej (art. 6 rozporządzenia z dn. 5 września 1919 r., Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 442), poczem umieszczą poniżej polecenia uwagę „Wysłano dnia. . . . . .".

Adresat winien przy odbiorze zawiadomienia uiścić pojedyńczą opłatę pocztową, według taryfy ogólnej. Jeśliby odmówił uiszczenia, to poczta zwraca pismo, jako niedoręczone urzędowi wysyłającemu, który ma pismo to przechować przy podaniu.

W razie dodatkowego uiszczenia opłaty kancelarja notuje na podaniu datę dostarczenia znaczków stemplowych lub nadesłania kwitu kasy skarbowej i kasuje znaczki stemplowe w sposób, wskazany w § 12, ustępie pierwszym, względnie nakleja kwit

kasowy na podaniu. Urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, kasuje znaczki stemplowe w sposób, wskazany w § 12, ustępie ostatnim.

§ 18.

Jeśli wniesienie podania stanowi czynność, dla której ustanowiony jest termin prekluzyjny (ustęp drugi § 14), to należy w wezwaniu do uiszczenia opłaty (§ 17) wyznaczyć termin, który ma wynosić najmniej miesiąc, licząc od dnia, w którym wezwanie wysłano. Urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, winien udzielić kancelarji odpowiedniej wskazówki.

Środki prawne.

§ 19.

(§ 77 austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. Nr. 50; art. 26 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145; art. 9 i 12 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391).

Zwrotu opłaty od podania lub załączników uiszczonej nienależnie — bądź przy wniesieniu podania, bądź przy uiszczeniu dodatkowem (§ 17) — można żądać w ciągu lat trzech od dnia uiszczenia.

Decyzja należy do zakresu działania tej władzy skarbowej pierwszej instancji, powołanej do załatwiania spraw opłat stemplowych w ogóle, w której okręgu ma siedzibę urząd, do którego odnośne podanie wpłynęło.

Przeciw wezwaniu, określonemu w § 17, nie służy w razie nieuiszczenia opłaty żaden środek prawny.

II. Opłaty od świadectw urzędowych.

Przedmiot.

§ 20.

(poz. 2 a, b 7 g, h oraz 17 c austr. taryfy należytościowej; poz. 43 taryfy stemplowej pruskiej; art. 30, 31, 32 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145; punkt 8 art. 1, oraz punkty 2, 3 i 6 art. 2 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315).

Zaświadczenia, wydawane stronom w ich sprawach prywatnych przez urzędy państwowe, — z wyjątkiem sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości— podlegają opłatom, wymienionym w części trzeciej załączonej taryfy.

Uwolnienia od opłaty.

§ 21.

(poz. 75 lit. a oraz poz. 117 lit. m taryfy należytościowej austrjackiej; § 4 punkt f pruskiej ustawy o opłatach stemplowych; art. 25, 34 i 37 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145).

Opłacie w myśl przepisów niniejszych nie podlegają świadectwa:

1) których posiadanie nakazane jest przez obowiązujące przepisy ze względów publicznych (np. wymienione w § 9 rozporządzenia z dn. 30 stycznia 1922 r. w przedmiocie zwalczania wścieklizny, Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 79; tymczasowy dowód osobisty, przewidziany w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 listopada 1918 roku, „Monitor Polski" Nr. 233 i t. p.).

2) wydane celem załączenia do podań, wymienionych w § 6, z wyjątkiem wymienionych w punktach 11, 12 i 20 § 6.

3) wydane na żądanie urzędu państwowego lub zakładu państwowego, będącego odrębną osobą prawną lub związku samorządnego, mającego siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej — jeśliby opłata miała być poniesiona ze Skarbu Państwa Polskiego lub z majątku zakładu państwowego albo związku samorządnego:

4) szkolne;

5) świadectwa (w szczególności też kopje i wyciągi), wydane na podstawie operatów pomiarowych (katastralnych); (uwolnienie to nie ma jednak wpływu na obowiązek uiszczenia opłat, przewidzianych w ustawie austrjackiej z dn. 23 maja 1883 r., austr. Dz. u. p. Nr 83 względnie w ustawie pruskiej z dnia 8 lutego 1867 r., Zb. Ustaw pruskich str. 185);

6) wydawane w postępowaniu, dotyczącem nabycia i utraty obywatelstwa polskiego, w myśl przepisów powołanych w punkcie 26 § 6 przepisów niniejszych;

7) wydawane osobom, które pozostają lub pozostawały na służbie Państwa lub związków samorządnych, oraz członkom rodzin tych osób — w sprawach, dotyczących stosunku służbowego.

8) szczepienia ospy;

9) ubóstwa;

10) wydane osobom, które przedstawiły świadectwo ubóstwa, jeśli urząd wydający świadectwo, uznał złożony dowód ubostwa za dostateczny;

11) wydawane przez urzędy państwowe sprawujące zarząd majątkiem państwowym lub prywatnym, o ile dotyczą bezpośrednio eksploatacji tego majątku;

12) patenty na wynalazki oraz świadectwa ochronne co do wzorów rysunkowych, modeli i znaków towarowych;

Przewidziane w art. 1 ustawy z dnia 24 października 1919 r. w przedmiocie zmiany nazwisk (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 478) całkowite lub częściowe uwolnienie od opłaty za zmianę nazwiska (poz. 11 załączonej taryfy) pozostaje w mocy.

Uwolnienia od opłaty, przewidziane w paragrafie niniejszym pod LL. 2, 3, 6 i 7, nie odnoszą się do duplikatów i odpisów (poz. 13, 14 i 15 taryfy).

§ 22.

(Art. 36 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145).

W przypadkach, określonych w punktach 1, 2, 3, 6 i 10 art. 21 ma urząd, wydający świadectwo, uwidocznić na niem powód uwolnienia od opłaty.

§ 23.

(Art. 35 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145).

Jeśli świadectwo, określone w punkcie 2 § 21, ma być użyte nie według przeznaczenia pierwotnego, to należy przed tem użyciem uiścić opłatę, przewidzianą w taryfie (w sposób, określony w § 25 i 26).

Uiszczenie opłaty. Skutki nieuiszczenia.

(§§ 66 i 67 austr. ustawy należytościowej z dnia 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. Nr. 50, art. 21, 24, 25 i 37 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145).

§ 24.

Opłatę od świadectw, wymienionych w pozycjach 10 i 11 załączonej taryfy, należy uiścić gotówką w kasie skarbowej; opłatę zaś od świadectw, wymienionych w pozycjach 12 do 17 taryfy, przez dostarczenie urzędowi znaczków stemplowych.

Przed dostarczeniem kwitu z uiszczenia opłaty gotówką, względnie znaczków stemplowych dostatecznej wartości, nie może nastąpić wydanie świadectwa. W razie zastosowania punktu 10 § 21, ma urząd, wydający świadectwo, zostawić w aktach notatkę, wyjaśniającą, z jakich motywów uznał złożony dowód ubóstwa za dostateczny.

Urząd, wydający świadectwo, ma kwit z uiszczenia opłaty gotówką przechować w swych aktach, a znaczki stemplowe nakleić na świadectwie i skasować.

§ 25.

Dodatkowe uiszczenie opłaty w przypadkach, określonych w § 23, następuje przez naklejenie znaczków stemplowych na świadectwie i skasowanie ich (§ 24) przez urząd, który wydał świadectwo lub wobez którego ono ma być użyte.

Środki prawne.

§ 26.

(§ 77 austr. ustawy należytościowej z dnia 9 lutego 1850 r. austr. Dz. u. p. Nr. 50; art. 26 i 37 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145; art. 9 i 12 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r., Dz. P. P. P. Nr 65, poz. 391).

Co do zwrotu opłaty, uiszczonej od świadectwa nienależnie, stosuje się odpowiednio § 19.

Przeciw odmowie wydania świadectwa z powodu niezłożenia opłaty nie służy żaden środek prawny.

III. Podania, wnoszone do urzędów samorządowych oraz świadectwa wydawane przez takie urzędy.

§ 27.

(Art. 30 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145; art. 1, punkt 6 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315);

Podania, wnoszone do władz i urzędów samorządowych w sprawach, należących do własnego lub poruczonego zakresu działania gmin lub innych związków zamorządnych, nie podlegają opłacie na rzecz Państwa.

To samo dotyczy świadectw, wydawanych przez takie władze i urzędy.

IV. Wejście w życie przepisów niniejszych.

§ 28.

Dział II i III przepisów niniejszych (§§ 20 do 27) wchodzą w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej w miesiąc po ogłoszeniu.

Dział I (§§ 1 do 19) wchodzi w życie na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i austrjackiej w miesiąc po ogłoszeniu, na obszarze zaś b. dzielnicy pruskiej w trzy miesiące po ogłoszeniu.

Dział I ma zastosowanie do podań, wniesionych od czasu wejścia w życie tego działu.

Dział II będzie stosowany do świadectw, których data nie jest wcześniejsza niż dzień wejścia w życie tego działu. Do odpisów i wyciągów, sporządzonych przez urząd, a niezaopatrzonych w zaświadczenie zgodności z pierwopisem, stosują się odnośne postanowienia działu II, jeśli odpis lub wyciąg wydano stronie po wejściu w życie tego działu.

Minister Skarbu:
(—) *Michalski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Kamieński.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Stesłowicz.*

(Dz. Ust. R. P. z dn. 26 maja 1922 r. Nr. 38, poz. 319).

Załącznik 1 do §§ 1 i 20 Przep. w przedm. opłat stempl. od podań oraz od świadectw urzęd do poz. 216.

Taryfa opłat stemplowych od podań, załączników do podań, oraz od świadectw urzędowych.

Część pierwsza: Podania.

1	2	3	4
Pozycja	PRZEDMIOT	Wysokość opłaty Marek	UWAGI
1	Podania o zezwolenie na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca (ustawa z dnia 24 marca 1920 r., D. U. R. P. Nr. 31 poz. 178).	5.000	1. Do pozycji 1 do 8: Stawki, wymienione przy pozycjach 1 do 8, odnoszą się do pierwszego arkusza podania. Każdy arkusz następny podlega opłacie stemplowej w kwocie 50 mk. Takiej samej opłacie po 50 mk. podlega każdy arkusz drugiego i dalszych egzemplarzy podania, wniesionego w dwóch lub więcej egzemplarzach—jak również każdy arkusz odpisów podania, wniesionych wraz z egzemplarzem oryginalnym. Za jeden arkusz uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm.². Niecały arkusz liczy się za cały. 2. Do pozycji 4: Przepis, zawarty w pozycji 4, nie zmienia obowiązujących przepisów, w myśl których koszty oględzin mają być zwrócone władzy państwowej. 3. Do pozycji 7: Suma opłat, należących się od określonego pod pozycją 7 podania (od wszystkich arkuszy, wszystkich egzemplarzy i odpisów) wraz z opłatami od załączników do takiego podania (pozycja 9 niniejszej taryfy) nie może wynosić więcej niż czwartą część sumy spornej. Ułamek marki zaokrągla się wzwyż do pełnej marki.
2	Podania o zatwierdzenie statutu lub zmiany statutu spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej.	3.000	
3	Podania: a) o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego lub b) zawierające przepisane ustawą przemysłową zgłoszenie przedsiębiorstwa, do którego prowadzenia nie jest wymagane zezwolenie.	3.000	
4	Podania o zezwolenie na urządzenie lub zmianę instalacji, potrzebnej do wykonywania przedsiębiorstwa zarobkowego — jeśli załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu.	3.000	
5	Podania o zezwolenie na wykonywanie poszczególnych czynności zarobkowych, np. na urządzenie widowiska, koncertu, wystawy, zabawy, loterji fantowej i t. p.	500	
6	Podania o zezwolenie na niezamykanie lokalu publicznego (restauracji i t. p.) mimo nadejścia pory, wyznaczonej zarządzeniami policyjnemi.	500	
7	Podania, któremi petent żąda zmiany decyzji, wydanej w przedmiocie daniny publicznej (podatku, opłaty, cła).	50	
8	Podania, niewymienione pod pozycjami 1 do 7.	200	

Część druga: Załączniki do podań.

1	2	3	4
Pozycja	PRZEDMIOT	Wysokość opłaty Marek	UWAGI
9	Załączniki do podań, podlegających opłacie stemplowej.	50 od każdego załącznika bez względu na ilość arkuszy	1. Opłatę od załącznika należy uiścić bez względu na to, czy załącznik jest dokumentem oryginalnym czy odpisem oraz czy od pisma, stanowiącego załącznik, uiszczono już poprzednio jakąkolwiek opłatę skarbową. 2. Świadectwo ubóstwa, nawet w razie załączenia do podania, podlegającego opłacie stemplowej, zwolnione jest od opłaty, przewidzianej w pozycji 9.

Część trzecia: Świadectwa urzędowe.

1	2	3	4
Pozycja	PRZEDMIOT	Wysokość opłaty Razem	UWAGI
10	Akt nadania obywatelstwa polskiego (art. 8 i 9 ustawy z dn. 20 stycznia 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 7 poz. 44, oraz art. 14 rozporządzenia z dn. 7 czerwca 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 52 poz. 320).	5.000	1. Do pozycji 12: Od świadectwa, zawierającego koncesję do prowadzenia domu bankowego lub kantoru wymiany, należy zamiast opłaty, wymienionej w pozycji 12 niniejszej taryfy, uiścić opłatę przewidzianą w art. 5 ustawy z dn. 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30 poz. 175). 2. Do pozycji 13 do 15 oraz 17: Za jeden arkusz uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm.2. Co do planów uważa się za jeden arkusz papier o powierzchni, nieprzewyższającej po jednej stronie stronie 3500 cm.2. Niecały arkusz liczy się za cały. Za stronicę uważa się jedną stronę papieru, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 875 cm.2. Stronicę nie w całości zapisaną, liczy się za całą.
11	Akt zezwolenia na zmianę nazwiska (art. 1 ustawy z dn. 24 października 1919 r., Dz. U. R. P. Nr. 88 poz. 478 i § 8 rozporządzenia z dnia 16 września 1921 r. Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 678).	3.000	
12	Świadectwa: a) stwierdzające uzdolnienie do wykonywania zawodu lub b) zawierające zezwolenia, wymienione w pozycjach 3 lit. a), 5 i 6 niniejszej taryfy, wydane oprócz zawiadomienia o przychylnem załatwieniu podania.	500	
13	Duplikat (t. j. drugi lub dalszy egzemplarz dokumentu urzędowego, wydany przez ten sam urząd, od którego pochodzi egzemplarz pierwszy— równobrzmiący z egzemplarzem pierwszym i zaopatrzony w podpis równorzędny).	100 od każdej stronicy, całej lub zaczętej	
14	Odpis lub wyciąg, sporządzony przez urząd— bez względu na to, czy urząd zaświadczył zgodność z pierwopisem czy nie.	100 od każdej stronicy, całej lub zaczętej	
15	Odpis lub wyciąg, sporządzony przez stronę, a zaopatrzony przez urząd w poświadczenie zgodności z pierwopisem.	50 od każdej stronicy, całej lub zaczętej	
16	Poświadczenie własnoręczności podpisu.	200 co do każdego podpisu	
17	Świadectwa, niewymienione pod pozycjami 10 do 16.	200 od arkusza pierwszego i 50 od każdego arkusza następnego	

Załącznik 2 do § 18 przepis. w przedm. opłat stempl. od podań oraz od świadectw urzęd. do poz. 216.

(Strona pierwsza).

.... dnia .... 192..... r.

L. ....

Przy wnoszeniu opłaty należy przedstawić niniejsze zawiadomienie lub powołać się na powyższą liczbę

Przy podaniu z daty .... 192..... r. w przedmiocie ....

brak opłaty stemplowej w kwocie .... mk.

Należy złożyć w podpisanym urzędzie znaczki stemplowe wartości powyższej lub zamiast nich kwit którejkolwiek kasy skarbowej z uiszczenia kwoty powyższej gotówką. W przeciwnym razie podanie nie będzie załatwione.

....
Podpis

(Określenie urzędu i oddziału kancelaryjnego)

....

(Strona druga).

P. ....

....

Urzędownie.

Opłatę pocztową uiści adresat.

(ul. ....

poczta ....

217.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 maja 1922 roku

w przedmiocie opłat stemplowych od pełnomocnictw.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz 315) zarządza się:

I.

Moc obowiązującą pezepisów następujących:

1) pozycji 111 austrjackiej taryfy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 50) w brzmieniu, ustalonem w punkcie 9 artykułu 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315);

2) § 34 ustępu c) austrjackiej ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 50);

3) § 380 austrjackiej procedury karnej (w brzmieniu, ustalonem w § 51 austr. ces. rozporządzenia z dn. 15 września 1915 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 279), o ile dotyczy opłat stemplowych od pełnomocnictw;

4) § 45 austr. ces. rozporządzenia z dnia 15 września 1915 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 279);

5) ustępu 6 pozycji 73 pruskiej taryfy stemplowej — rozciąga się na cały obszar Rzeczypospolitej.

Uchyla się wszystkie inne przepisy, dotyczące wysokości opłaty stemplowej od pełnomocnictw lub uwolnienia od tej opłaty — z wyjątkiem punktu 9 artykułu 16 ustawy z dnia 1-go sierpnia 1919 roku (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 394).

II.

Ustala się następujący tekst jednolity postanowień o przedmiocie i wysokości opłaty stemplowej od pełnomocnictw — obowiązującej na całym obszarze Rzeczypospolitej:

§ 1.

(Poz. 111 austr. taryfy należytościowej; punkt 9 artykułu 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 roku Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315).

Dokument, stwierdzający pełnomocnictwo, podlega opłacie w wysokości 100 marek za każdy arkusz.

Jeśli dokument taki zawiera zarazem umowę o wynagrodzenie, to podlega opłacie stemplowej przewidzianej dla umów o najem usług.

§ 2.

(§ 45 austr. ces. rozp. z dnia 15 września 1915 r. austr. Dz. u. p. Nr. 279).

Opłacie w myśl ustępu pierwszego § 1 podlegają również pełnomocnictwa, upoważniające do działania w imieniu oskarżyciela lub obwinionego w postępowanu sądowo-karnem, o ile chodzi o sprawy z oskarżenia prywatnego.

§ 3.

(Ustęp 6 pozycji 73 pruskiej taryfy stemplowej; § 45 austr. ces. rozp. z dnia 15 września 1915 roku austr. Dz. u. p. Nr. 279).

Pełnomocnictwo, podpisane przez dwu lub więcej mocodawców, podlega opłacie stemplowej zasadniczo tyle razy, ilu jest mocodawców.

Opłata jednokrotna wystarcza tylko w takim razie, jeśli mocodawcy udzielili pełnomocnictwa jako współwłaściciele co do majątku wspólnego lub wogóle w sprawie, opartej na jednym i tym samym tytule prawnym.

Również wystarcza opłata jednokrotna przy pełnomocnictwach wymienionych w § 2, podpisanych przez dwu lub więcej oskarżycieli lub obwinionych, a dotyczących jednej i tej samej sprawy.

§ 4.

(Do ustępu a: zdanie ostatnie artykułu 1 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315);

do ustępu b: § 34 ustęp c austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. Nr. 50;

do ustępu c: § 380 austr. procedury karnej;

do ustępu d: punkt 9 art. 16 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 394).

Nie podlegają opłacie:

a) pełnomocnictwo, wystawione przez osobę, która pozostaje lub pozostawała w stosunku służbowym, a upoważniające do podjęcia w jej imieniu poborów służbowych lub należytości emerytalnej;

b) oświadczenie pisemne, umieszczone na dokumencie pełnomocnictwa, wydanym adwokatowi lub innej osobie uprawnionej do bronienia spraw cudzych w sądach lub wobec władz administracyjnych — zawierające ustanowienia dalszego pełnomocnictwa (substytuta) w tej samej sprawie;

c) pełnomocnictwo, upoważniające do działania w sprawie sądowo-karnej poza przypadkami, przewidzianemi w § 2;

d) pełnomocnictwa, składane Komisji Rozjemczej dla załatwienia zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi.

III.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) *Michalski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 26 maja 1922 r. Nr. 38, poz. 320).

218.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych

z dnia 8 maja 1922 roku

w przedmiocie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315), oraz art. 9 i 12 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej

organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) zarządza się:

I.

Moc obowiązującą przepisów następujących:

1) pozycji 101 I A. lit. b) taryfy należytościowej austrjackiej z dnia 13 grudnia 1862 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 89), w brzmieniu ustalonem w §§ 12 i 16 austr. ces. rozporządzenia z dnia 28 sierpnia 1916 r. [austr. Dz. u. p. Nr. 281 i w art. 2 (punkt 4) i 3 (ustęp drugi) ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315], o ile powołana pozycja taryfy nie dotyczy przesyłek pocztowych,

2) § 17 austr. ces. rozporządzenia z dnia 28 sierpnia 1916 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 281);

3) §§ 1 i 2 rozporządzenia b. Gen. Gubernatora Warszawskiego z dnia 23 marca 1917 r. (Dz. Rozp. b. G. G. W. Nr. 68, poz. 287), o ile dotyczą kwitów bagażowych — w brzmieniu ustalonem w art. 3 (ustępie drugim) ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315), jak również zdania trzeciego punktu 3 § 8, powołanego rozporządzenia—w brzmieniu ustalonem w art. 4 powołanej ustawy z r. 1922;

4) § 43 niemieckiej ustawy stemplowej z wyjątkiem zdania ostatniego, jak również § 49 tejże ustawy w brzmieniu ustalonem w art. 4 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 roku (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315), rozciąga się niniejszem na cały obszar Rzeczypospolitej.

Dla zakresu opłat stemplowych od dokumentów przewozowych rozciąga się na obszar Rzeczypospolitej moc obowiązującą:

5) §§ 108 i 116 niemieckiej ustawy stemplowej;

6) pruskiego rozporządzenia królewskiego z dnia 26 września 1897 r. (Pr. Zb. Pr. str. 402).

II.

Uchyla się:

a) pozycję 101 I A. lit. b) taryfy należytościowej austrjackiej z dnia 13 grudnia 1862 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 89) — o ile dotyczy przesyłek pocztowych;

b) ustawę austrjacką z dnia 19 lipca 1902 roku (austr. Dz. u. p. Nr. 153);

c) § 14 austr. ces. rozporządzenia z dnia 28 sierpnia 1916 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 281);

d) punkt 12 artykułu 17[1] rosyjskiego Zbioru ustaw o opłatach;

e) §§ 1 i 2 rozporządzenia b. Gen. Gubernatora Warszawskiego z dnia 23 marca 1917 r. (Dz. Rozp. b. G. G. W. Nr. 68, poz. 287), — o ile nie dotyczą kwitów bagażowych, oraz wszystkie inne przepisy tego rozporządzenia z wyjątkiem zdania trzeciego punktu 3 § 8;

f) rozporządzenia b. szefa administracji przy Gen. Gubernatorstwie Warszawskiem z dnia 6 marca 1918 r. (Dz. Rozp. b. G. G. W. Nr. 108, poz. 458);

g) ustawę niemiecką z dnia 8 kwietnia 1917 roku (Dz. Pr. str. 329);

h) zdanie ostatnie §43 oraz §§ 44 do 48, 50 i 51 niemieckiej ustawy stemplowej, tudzież pozycję 6 niemieckiej taryfy stemplowej.

Dla zakresu opłat stemplowych od dokumentów przewozowych uchyla się nadto:

i) pozycję 75 taryfy należytościowej austrjackiej z dnia 9 lutego 1850 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 50);

j) §§ 20 i 21 ustawy austrjackiej z dnia 8 marca 1876 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 26).

III.

Załączone do niniejszego rozporządzenia „Przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych", ułożone w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych, ogłasza się jako tekst jednolity postanowień ustawowych (punkt trzeci artykułu 6 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315), zawierający również postanowienia wykonawcze.

Przepisy te obowiązują na całym obszarze Rzeczypospolitej.

IV.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) *Michalski.*

Załącznik do rozp. Min. Skarbu w porozumieniu z Min. Kolei Żel. z d. 8. V. 1922 r. poz. 218.

Przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych.

I. Dokumenty przewozowe, dotyczące przewozu koleją.

§ 1.

(§ 12 austr. ces. rozp. z dnia 28 sierpnia 1916 r. austr. Dz. u. p. Nr. 281; art. 2, punkt 4 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315).

Kolejowy list przewozowy (art. 55 przepisów przewozowych w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem z dnia 13 czerwca 1921 r. Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 414) podlega opłacie stemplowej w wysokości 50 marek.

Opłacie stemplowej w tej samej kwocie podlega również każdy arkusz dodatkowy (art. 56, ustęp 5 przepisów przewozowych).

Wtórnik (art. 55 ustęp 1 oraz art. 61 ustęp 5 przepisów przewozowych) nie podlega opłacie.

Przepisy powyższe stosują się odpowiednio w przypadkach, w których zamiast listu przewozowego sporządza się innego rodzaju dokument, przeznaczony do towarzyszenia przesyłce kolejowej (np. wykaz co do przesyłki czasopism, przewidziany w punkcie 7 rozdziału VI postanowień taryfowych, wprowadzonych rozporządzeniem z dnia 20 października 1921 r. Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 708).

§ 2.

(§§ 1 i 2 rozporz. b. Gen. Gub. Warsz. z dnia 23 marca 1917 r. Dz. Rozp. b. G. G. W. Nr 68, poz. 287; art. 3. ustęp drugi, ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315).

Kolejowy kwit bagażowy (art. 32, ustęp 6, przepisów przewozowych w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem z dn. 20 października 1921 r. Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 108) podlega opłacie stemplowej w wysokości 20 mk. Opłacie tej podlegają również kwity bagażowe i inne dokumenty przewozowe, wydawane przez kolej co do przesyłek nadzwyczajnych (punkt 5 art. 40, powołanych przepisów przewozowych z

1921 r.) oraz bilety na przewóz mleka (rozporządzenie z dnia 20 grudnia 1921 r. Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 7, poz. 51).

§ 3.

(§ 43 niem. ustawy stemplowej).

Do uiszczenia opłaty od dokumentów, wymienionych w §§ 1 i 2, jeśli je sporządzono na obszarze Rzeczypospolitej, obowiązany jest nadawca; jeśli dokumenty te wystawiono zagranicą, to do uiszczenia opłaty obowiązany jest odbiorca przesyłki.

Przedsiębiorstwo kolejowe odpowiada za opłatę; o ileby ją uiściło, ma regres według swego wyboru przeciw nadawcy lub odbiorcy.

§ 4.

(§ 17 austr. ces. rozp. z dnia 28 sierpnia 1916 r. austr. Dz. u. p. Nr. 281).

Obowiązany do uiszczenia opłaty stemplowej nadawca, względnie odbiorca (ustęp pierwszy §-u 3) winien ją uiścić gotówką do rąk przedsiębiorstwa kolejowego, które sumę opłat, pobranych w ciągu miesiąca kalendarzowego, ma wnieść do kasy skarbowej najpóźniej w ciągu trzech miesięcy następnych (np. za styczeń do końca kwietnia), załączając deklarację.

Przedsiębiorstwo kolejowe, do którego rąk opłatę uiszczono, winno stwierdzić przyjęcie opłaty stemplowej na dokumencie przewozowym.

II. Dokumenty przewozowe poza przewozem kolejowym.

§ 5.

(poz. 101 I. A. lit. b. taryfy należytościowej austrjackiej z dnia 13 grudnia 1862 r. austr. Dz. u. p. Nr. 89; §§ 12 i 16 austr. ces. rozp. z dn. 28 sierpnia 1916 r., austr. Dz. u. p. Nr. 281; art. 3, ustęp drugi i art. 6 punkt 2 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315).

Listy przewozowe, stwierdzające zawarcie umowy o przewóz nie z przedsiębiorstwem kolejowem ale z przewoźnikiem innego rodzaju, podlegają opłacie stemplowej w wysokości 20 marek.

Dokumenty, posiadające charakter listu przewozowego, a stwierdzające zawarcie umowy o przewóz z instytucją pocztową, nie podlegają opłacie.

§ 6.

(§ 43 niem. ustawy stemplowej).

Do uiszczenia opłaty, określonej w § 5, obowiązani są solidarnie: przewoźnik oraz:

a) nadawca, o ile chodzi o listy przewozowe sporządzone na obszarze Rzeczypospolitej;
b) odbiorca przesyłki, o ile chodzi o listy przewozowe, wystawione zagranicą.

§ 7.

(§ 17 austr. ces. rozp. z dn. 28 sierpnia 1916 r. austr. Dz. u. p. Nr. 281; § 108 niem. ustawy stemplowej).

Uiszczenie opłaty, przewidzianej w § 5, następuje za pomocą znaczków stemplowych, które winny być skasowane bądź tekstem listu przewozowego, bądź datą przyjęcia przesyłki do przewozu. Dzień i rok mają być wypisane cyframi arabskiemi, a miesiąc literami; skasowania należy dokonać atramentem lub ołówkiem atramentowym.

Użycie znaczków stemplowych w sposób inny nie wyżej przepisany stoi narówni z nieuiszczeniem opłaty.

Minister Skarbu może na prośbę przedsiębiorstwa przewozowego zezwolić na uiszczanie gotówką.

III. Postanowienia ogólne.

§ 8.

(§ 77 austr. ustawy należytościowej z dnia 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. Nr. 50).

Zwrotu opłaty stemplowej, uiszczonej nienależnie od dokumentów, wymienionych w §§ 1, 2 i 5 można żądać w ciągu lat trzech od dnia uiszczenia.

§ 9.

(§ 116 niem. ustawy stemplowej).

Przedsiębiorstwa przewozowe mają na żądanie władzy skarbowej zezwolić jej na przejrzenie ksiąg i dokumentów celem sprawdzenia, czy przedsiębiorstwa te przestrzegają przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 10.

(§ 49 niem. ustawy stemplowej; pruskie rozporządzenie królewskie z dn. 26 września 1897 r. Zb. Pr. str. 402; zdanie trzecie punktu 3 § 8 rozp. b. Gen. Gub. Warsz. z dn. 23 marca 1917 r., Dz. Rozp. b. G. G. W. Nr. 68, poz. 287; art. 4 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315).

Przedsiębiorstwo przewozowe ulega w razie niedopełnienia obowiązku uiszczenia opłaty, grzywnie do 25-krotnej wysokości kwoty nieuiszczonej lub uiszczonej po upływie przepisanego terminu.

Grzywnie w tej samej wysokości ulega każda z osób, obowiązanych do uiszczenia, w razie niedopełnienia obowiązku w przypadkach, przewidzianych w pierwszym ustępie § 7.

W obu przypadkach powyższych grzywna nie może wynosić mniej niż 200 marek.

Jeśli kwoty opłat nieuiszczonych nie można oznaczyć, to wymierza się grzywnę w wysokości od 200 do 50.000 marek.

Zastosowanie postanowień powyższych nie uchyla obowiązku uiszczenia opłaty lub jej części, której nieuiszczono.

Winni innego rodzaju naruszeń przepisów niniejszych ulegają grzywnie w wysokości od 200 do 10.000 marek.

§ 11.

(Art. 12 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391).

Wymierzanie opłaty (§ 10 ustęp przedostatni) wymierzanie grzywny (§ 12 ustępy 1 do 4 oraz 6) tudzież wydanie decyzji na prośbę o zwrot (§ 8) należą do zakresu działania tych samych władz skarbowych pierwszej instancji, którym są powierzone sprawy opłat stemplowych wogóle.

Właściwość miejscowa określa się w przypadkach, przewidzianych w § 4 oraz w ustępie trzecim § 7, według siedziby przedsiębiorstwa przewozowego, w przypadkach, zaś, przewidzianych w ustępie pierwszym § 7 oraz w § 8, według miejsca zamieszkania lub siedziby osoby, obowiązanej do uiszczenia opłaty stemplowej.

Co do przedawnienia prawa Państwa do żądania opłaty oraz co do przedawnienia odpowiedzialności z § 10 (ustępów 1 do 4 oraz 6), jak również co do środków prawnych, stosują się przepisy, obowiązujące w tej mierze co do opłat stemplowych wogóle na tym obszarze, na którym ma siedzibę władza, określona w ustępie poprzednim.

IV. Wejście w życie przepisów niniejszych.

§ 12.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w miesiąc po ogłoszeniu i będą stosowane we wszystkich przypadkach, w których w dniu wejścia w życie tych przepisów lub później nastąpi na obszarze Rzeczypospolitej przyjęcie przesyłki do przewozu lub wydanie przesyłki, pochodzącej z zagranicy.

Minister Skarbu:
(—) *Michalski.*

Minister Kolei Żelaznych:
(—) *Ludwik Zagórny - Marynowski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 26 maja 1922 r. Nr. 38, poz. 321).

219.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Sprawiedliwości i Skarbu

z dnia 8 maja 1922 roku

dla obszaru b. dzielnicy austrjackiej w przedmiocie należytości stemplowych od niektórych podań, wnoszonych do sądów oraz od zaświadczeń sądowych i notarjalnych.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315) zarządza się:

§ 1. Podania, wnoszone do sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości, mających siedzibę na obszarze b. dzielnicy austrjackiej, niewymienione w taryfie, załączonej do austr. ces. rozporządzenia z dnia 15 września 1915 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 279), podlegają zasadniczo należytości w kwocie 200 marek od arkusza pierwszego, a 50 marek od każdego arkusza następnego. Opłacie w kwocie 50 mk. podlega też każdy arkusz drugiego i dalszych egzemplarzy podania, wniesionego w dwóch lub więcej egzemplarzach. Każdy załącznik do podania podlega należytości w kwocie 50 marek bez względu na ilość arkuszy, z których załącznik się składa (pozycja 43 lit. a) 2) austr. taryfy należytościowej z dn. 13 grudnia 1862 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 89), w brzmieniu ustalonem w punkcie 3 artykułu 1 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315); uwaga do punktów 1 do 5 oraz punkt 7 tegoż art. 1.

Do podań, wyżej określonych, tudzież do załączników stosują się §§ 2 do 19 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych", ogłoszonych rozporządzeniem z dnia 8 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 319) tudzież pozycje 8 i 9 taryfy, załączonej do powołanych „Przepisów".

§ 2. Świadectwa, niewymienione w taryfie, załączonej do austr. ces. rozporządzenia z dn. 15 września 1915 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 279), ani w §§ 3 do 6 niniejszego rozporządzenia, wydawane przez sądy i urzędy wymiaru sprawiedliwości, mające siedzibę na obszarze b. dzielnicy austrjackiej, podlegają zasadniczo należytości w kwocie 200 marek od arkusza pierwszego, oraz 50 marek od każdego arkusza następnego (pozycja 116 lit. a) aa) austr. taryfy należytościowej z dnia 13 grudnia 1862 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 89), w brzmieniu, ustalonem w punkcie 8 artykułu 1 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315).

Do świadectw tych stosują się §§ 21 do 26 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych", ogłoszonych rozporządzeniem z dnia 8 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 319).

§ 3. Protesty wekslowe, sporządzone na obszarze b. dzielnicy austrjackiej, podlegają należytości w kwocie 20 marek (pozycja 116 lit. g austr. taryfy należytościowej z dn. 13 grudnia 1862 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 89), w brzmieniu, ustalonem w art. 3, ustępie drugim, ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315).

§ 4. Poświadczenia własnoręczności podpisów, dokonane na obszarze b. dzielnicy austrjackiej — bez względu na to, czy podpisy są umieszczone na dokumencie tabularnym, czy na piśmie innego rodzaju — podlegają należytości w kwocie:

a) 200 marek od każdego podpisu w razie poświadczenia sądowego;
b) 20 marek od każdego podpisu w razie poświadczenia notarjalnego (poz. 66 lit. b austr. taryfy należytościowej z dn. 13 grudnia 1862 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 89); § 1 ustawy austr. z dn. 25 lipca 1871 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 1 z 1872 r.); § 9 lit. b. austr. ces. rozp. z dnia 28 sierpnia 1916 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 281); art. 31 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 14, poz. 145); art. 74 ustawy z dnia 17 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 194), którego moc obowiązującą, o ile dotyczy poświadczeń własnoręczności podpisów, rozciąga się niniejszem na obszar b. dzielnicy austrjackiej; punkt 8 art. 1 oraz art. 3 ustęp drugi ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315).

O ile prócz legalizacji podpisu strony potrzebne są dalsze legalizacje podpisów organów urzędowych, to opłacie w kwocie 200 marek, wymienionej wyżej w punkcie a), podlega również każda dalsza legalizacja, dokonana sądownie.

Uchyla się zdanie ostatnie ustępu 5 ces. austr. rozp. nin. z dnia 27 listopada 1858 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 223), oraz § 2 ustawy z dnia 25 lipca 1871 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 1 z 1872 r.).

§ 5. Odpisy, sporządzone przez osoby prywatne, a uwierzytelnione przez sąd lub notarjusza, podlegają należytości w kwocie 25 marek od arkusza (art. 8 ustawy z dn. 1 marca 1921 r. Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 143; punkt 6 art. 1 ustawy z dn. 31 stycznia 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 88).

§ 6. Sporządzane przez sądy lub urzędy wymiaru sprawiedliwości, a niewymienione w taryfie załączonej do ces. rozp. z dn. 15 września 1915 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 279), duplikaty, odpisy i wyciągi, podlegają należytości w kwocie 100 mk. od każdej stronicy; stronicę zaczętą uważa się za całą (poz. 7 lit. h austr. taryfy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. — (austr. Dz. u. p. Nr. 50); poz. 2 lit. a) b) austr. taryfy należytosciowej z dn. 13 grudnia 1862 r. (austr. Dz. u. p. Nr. 89); punkt 2 art. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315). Do pism tych stosują się odpowiednio §§ 21, pukt 10, 22, 24 i 26 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych", załączonych do rozporządzenia z dnia 8 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 319).

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

§ 1 ma zastosowanie do podań, wniesionych od czasu wejścia w życie rozporządzenia.

§§ 2 do 6 stosowane będą do świadectw, których data nie jest wcześniejsza, niż dzień wejścia w życie rozporządzenia; dotyczy to również uwierzytelnienia odpisów (§§ 5 i 6). Do odpisów i wyciągów, sporządzonych przez sąd, a niezaopatrzonych w zaświadczenie zgodności z pierwopisem, stosuje się § 6, jeśli odpis lub wyciąg wydano stronie po wejściu w życie rozporządzenia.

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Sobolewski.*

Minister Skarbu:
(—) *Michalski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 38 z dn. 26 maja 1922 r., poz. 322).

220.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

dla obszaru b. dzielnic rosyjskiej i pruskiej w sprawie opłat stemplowych od podań.

W dniu 26 czerwca 1922 r. na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, a w dniu 26 sierpnia 1922 r. na obszarze b. dzielnicy pruskiej wejdą w życie nowe przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od podań, ogłoszone na mocy ustawy z dnia 7 kwietnia b. r. w numerze 38 Dziennika Ustaw na str. 590 i następnych.

Opłata normalna wynosi 200 marek.

Nowe przepisy ustanawiają nadto następujące opłaty wyższe:

1) 5000 marek od podań o zezwolenia na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca;

2) 3000 marek od podań następujących: a) o zatwierdzenie statutu lub zmiany statutu spółki akcyjnej (w szczególności też o zezwolenie spółce akcyjnej zagranicznej na działalność w Państwie Polskiem), b) o zezwolenie (koncesję) na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego — bez względu na to, która władza państwowa powołana jest do udzielania koncesji, c) podania o zezwolenie na urządzenie lub zmianę instalacji, potrzebnej do wykonywania przedsiębiorstwa zarobkowego, jeśli załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu;

3) 500 marek od podań następujących: a) o zezwolenie na wykonywanie poszczególnych czynności zarobkowych, np. na urządzenie widowiska, koncertu, wystawy, zabawy, loterji fantowej i t. p.,

b) o zezwolenie na niezamykanie lokalu publicznego (restauracji i t. p.), mimo nadejścia pory wyznaczonej zarządzeniami policyjnemi.

Opłacie niższej od normalnej, mianowicie w wysokości 50 marek, podlegają rekursy (odwołania) przeciw nakazom płatniczym w przedmiocie danin publicznych (podatków, opłat, ceł). Rekursy takie także się tem różnią od podań innego rodzaju, że opłata od podania wraz z opłatą od załączników (p. niżej) nie może wynosić więcej, niż czwartą część sumy spornej.

Przepisy powyższe dotyczą pierwszego arkusza podania. Każdy arkusz następny (w szczególności też każdy arkusz drugiego i dalszych egzemplarzy podania), jak również i każdy załącznik, podlega opłacie w wysokości 50 marek.

Opłatę od załączników oblicza się według ilości sztuk, a nie według ilości arkuszy. Załącznik podlega opłacie także w tym przypadku, gdy już poprzednio uiszczono od niego opłatę skarbową.

Opłatom w myśl nowych przepisów podlegają podania, wnoszone do państwowych władz i urzędów administracyjnych (także do sądów, o ile chodzi o sprawy administracyjne). Natomiast podania, wnoszone do władz i urzędów samorządowych w sprawach, należących do własnego lub poruczonego zakresu działania gmin lub innych związków samorządnych, nie podlegają opłacie na rzecz Państwa.

Podania, uwolnione od opłaty, są wymienione w § 6 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych" (str. 590). Między innemi są wolne od opłaty podania do władz oświatowych, oraz do zakładów naukowych i szkolnych, z wyjątkiem podań w sprawach gospodarczych tych władz i zakładów.

Fundacje, zakłady i zrzeszenia, mające siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej, są uwolnione od opłat stemplowych od podań, jeśli za cel mają wyłącznie działalność dobroczynną, albo naukową, oświatową, kulturalną lub religijną; powinny jednak uzyskać decyzję Ministra Skarbu, stwierdzającą, że zachodzą powyższe warunki uwolnienia od opłat, i na każdem podaniu — z wyjątkiem podania o legalizację — (t. j. o zatwierdzenie aktu fundacyjnego względnie statutu) — wymieniać datę i liczbę owej decyzji.

Opłaty, o których mowa, uiszcza się za pomocą znaczków stemplowych. Nie należy jednak stemplować każdego arkusza i każdego załącznika, lecz należy na pierwszej stronicy podania nakleić znaczki stemplowe, których wartość odpowiada sumie opłat od wszystkich arkuszy i wszystkich załączników. Na podaniu zatem, składającem się z dwóch arkuszy, do którego dołączono pięć załączników, można nakleić jeden znaczek za 500 mk., zamiast sześciu znaczków oddzielnych.

Jeśli podanie wniesiono w dwu lub więcej egzemplarzach, to należy znaczki, których wartość odpowiada sumie opłat od wszystkich egzemplarzy, nakleić na pierwszej stronicy egzemplarza pierwszego.

Celem uiszczenia opłaty od podania, wniesionego w drodze telegraficznej, winien petent nakleić znaczki stemplowe odpowiedniej wartości na blankiecie, mieszczącym telegram, oraz opłacić należność telegraficzną również za uwagę „Stempel . . . . marek",

którą urząd telegraficzny dodaje do właściwego tekstu telegramu.

Jeśli podanie, podlegające opłacie, wniesiono bez uiszczenia opłaty, lub jeśli uiszczono ją niedostatecznie, to podanie będzie załatwione dopiero po dostarczeniu znaczków stemplowych odpowiedniej wartości urzędowi, który ma podanie załatwić.

Celem zapoznania się z nowemi normami o opłatach stemplowych od podań i załączników, wystarcza przeczytać §§ 1 do 19 oraz §§ 27 i 28 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych", ogłoszonych w numerze 38 Dziennika Ustaw na str. 590 i nast. tudzież z pozycjami 1 do 9 taryfy, do nich załączonej. Nie jest zaś w tym celu potrzebnem czytanie ustawy z dnia 7-go kwietnia 1922 r., ogłoszonej w tymże numerze Dziennika Ustaw na str. 582, wszystkie bowiem postanowienia tej ustawy, dotyczące opłat od podań i załączników, są powtórzone w powołanych „Przepisach". Podobnie ma się rzecz z rozporządzeniem, poprzedzającem owe „Przepisy"; rozporządzenie to bowiem (str. 588 do 590) ma na celu jedynie uzasadnienie legalności „Przepisów". Takie samo znaczenie mają cytaty, wydrukowane petitem w nawiasach, poprzedzających poszczególne paragrafy „Przepisów"; cytaty te są jedynie wskazówką, na jakich podstawach prawnych opierają się „Przepisy", nie mają zaś żadnego znaczenia dla tych, którzy chcą poprzestać na zapoznanin się z prawem obowiązującem.

221.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

dla obszaru b. dzielnicy austrjackiej w sprawie opłat stemplowych od podań.

W dniu 26 czerwca 1922 r. wejdą w życie nowe przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od podań, ogłoszone na mocy ustawy z dnia 7 kwietnia b. r. w numerze 38 Dziennika Ustaw na str. 590 i następnych.

Opłata normalna wynosi 200 marek.

Nowe przepisy ustanawiają nadto następujące opłaty wyższe:

1) 5000 marek od podań o zezwolenia na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca;

2) 3000 marek od podań następujących: a) o zatwierdzenie statutu lub zmiany statutu spółki akcyjnej (w szczególności też o zezwolenie spółce akcyjnej zagranicznej na działalność w Państwie Polskiem), b) o zezwolenie (koncesję) na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego — bez względu na to, która władza państwowa powołana jest do udzielania koncesji, c) podania o zezwolenie na urządzenie lub zmianę instalacji, potrzebnej do wykonywania przedsiębiorstwa zarobkowego, jeśli załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu, d) zgłoszenie przemysłu wolnego lub rzemieślniczego;

3) 500 marek od podań następujących: a) o zezwolenie na wykonywanie poszczególnych czynności zarobkowych, np. na urządzenie widowiska, koncertu, wystawy, zabawy, loterji fantowej i t. p., b) o zezwolenie na niezamykanie lokalu publicznego (restauracji i t. p.), mimo nadejścia pory wyznaczonej zarządzeniami policyjnemi.

Opłacie niższej od normalnej, mianowicie w wysokości 50 marek, podlegają rekursy (odwołania) przeciw nakazom płatniczym w przedmiocie danin publicznych (podatków, opłat, ceł). Rekursy takie także się tem różnią od podań innego rodzaju, że opłata od podania wraz z opłatą od załączników (p. niżej) nie może wynosić więcej, niż czwartą część sumy spornej.

Przepisy powyższe dotyczą pierwszego arkusza podania. Każdy arkusz następny (w szczególności też każdy arkusz drugiego i dalszych egzemplarzy podania), jak również i każdy załącznik podlega opłacie w wysokości 50 marek.

Opłatę od załączników oblicza się według ilości sztuk, a nie według ilości arkuszy. Załącznik podlega opłacie także w tym przypadku, gdy już poprzednio uiszczono od niego opłatę skarbową (należytość stemplową lub bezpośrednią).

Opłatom w myśl nowych przepisów podlegają podania, wnoszone do państwowych władz i urzędów administracyjnych (także do sądów, o ile chodzi o sprawy administracyjne). Natomiast podania, wnoszone do władz i urzędów samorządowych w sprawach, należących do własnego lub poruczonego zakresu działania gmin lub innych związków samorządnych, nie podlegają opłacie na rzecz Państwa.

Podania, uwolnione od opłaty, są wymienione w § 6 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych" (str. 590). Między innemi są wolne od opłaty podania do władz oświatowych, oraz do zakładów naukowych i szkolnych — z wyjątkiem podań w sprawach gospodarczych tych władz i zakładów.

Fundacje, zakłady i zrzeszenia, mające siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej, są uwolnione od opłat stemplowych od podań, jeśli za cel mają wyłącznie działalność dobroczynną, albo naukową, oświatową, kulturalną lub religijną, powinny jednak uzyskać decyzję Ministra Skarbu, stwierdzającą, że zachodzą powyższe warunki uwolnienia od opłat, i na każdem podaniu — z wyjątkiem podania o legalizację — (t. j. o zatwierdzenie aktu fundacyjnego względnie statutu), wymieniać datę i liczbę owej decyzji.

Opłaty, o których mowa, uiszcza się za pomocą znaczków stemplowych. Nie należy jednak stemplować każdego arkusza i każdego załącznika, lecz należy na pierwszej stronicy podania nakleić znaczki stemplowe, których wartość odpowiada sumie opłat od wszystkich arkuszy i wszystkich załączników. Na podaniu zatem, składającem się z dwóch arkuszy, do którego dołączono pięć załączników, można nakleić jeden znaczek za 500 mk., zamiast sześciu znaczków oddzielnych.

Jeśli podanie wniesiono w dwu lub więcej egzemplarzach, to należy znaczki, których wartość odpowiada sumie opłat od wszystkich egzemplarzy, nakleić na pierwszej stronicy egzemplarza pierwszego.

Celem uiszczenia opłaty od podania, wniesionego w drodze telegraficznej, winien petent nakleić znaczki stemplowe odpowiedniej wartości na blankiecie, mieszczącym telegram, oraz opłacić należność telegraficzną również za uwagę „Stempel . . . . marek", którą urząd telegraficzny dodaje do właściwego tekstu telegramu.

Jeśli podanie, podlegające opłacie, wniesiono bez uiszczenia opłaty lub jeśli uiszczono ją niedostatecznie, to podanie będzie załatwione dopiero po dostarczeniu znaczków stemplowych odpowiedniej wartości urzędowi, który ma podanie załatwić.

Celem zapoznania się z nowemi normami o opłatach stemplowych od podań i załączników, wystarcza przeczytać §§ 1 do 19 oraz §§ 27 i 28 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych“, ogłoszonych w numerze 38 Dziennika Ustaw na str. 590 i nast. tudzież z pozycjami 1 do 9 taryfy, do nich załączonej. Nie jest zaś w tym celu potrzebnem czytanie ustawy z dnia 7-go kwietnia 1922 r., ogłoszonej w tymże numerze Dziennika Ustaw na str. 582, wszystkie bowiem postanowienia tej ustawy, dotyczące opłat od podań i załączników, są powtórzone w powołanych „Przepisach“. Podobnie ma się rzecz z rozporządzeniem, poprzedzającem owe „Przepisy“; rozporządzenie to bowiem (str. 588 do 590) ma na celu jedynie uzasadnienie legalności „Przepisów“. Takie samo znaczenie mają cytaty, wydrukowane petitem w nawiasach, poprzedzających poszczególne paragrafy „Przepisów“; cytaty te są jedynie wskazówką, na jakich podstawach prawnych opierają się „Przepisy“, — nie mają zaś żadnego znaczenia dla tych, którzy chcą poprzestać na zapoznaniu się z prawem obowiązującem. Co się wreszcie tyczy podań, wnoszonych do sądów w sprawach administracyjnych oraz do urzędów wymiaru sprawiedliwości, to wprawdzie o nich jest mowa osobno w § 1 rozporządzenia, umieszczonego na str. 601, ale i w tym paragrafie powołano się na odpowiednie postanowienia „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych“ — tak, że między podaniami tego rodzaju, a podaniami, wnoszonemi do państwowych władz administracyjnych, nie zachodzi w zakresie opłat stemplowych żadna różnica.

222.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

dla obszaru b. dzielnic rosyjskiej i pruskiej w sprawie opłat stemplowych od świadectw urzędowych.

Świadectwa wydawane przez państwowe władze i urzędy administracyjne podlegać będą od dnia 26 czerwca 1922 r. (na mocy nowych postanowień, ogłoszonych w n-rze 38 Dziennika Ustaw z 1922 r.) zasadniczo opłacie w wysokości 200 marek za arkusz pierwszy a 50 marek za każdy arkusz następny.

Nowe przepisy ustanawiają nadto następujące opłaty wyższe: 1) 5.000 marek od aktu nadania obywatelstwa polskiego cudzoziemcowi, 2) 500 marek: a) od świadectw stwierdzających uzdolnienie do wykonywania zawodu, b) od dokumentów koncesyjnych, zawierających zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego, c) od zezwoleń na wykonanie poszczególnych czynności zarobkowych, np. na urządzenie widowiska, koncertu, wystawy, zabawy, loterji fantowej i t. p., d) od zezwoleń na niezamykanie lokalu publicznego (restauracji i t. p.), mimo nadejścia pory, wyznaczonej zarządzeniami policyjnemi.

Duplikaty, sporządzone przez państwowe władze i urzędy administracyjne — podlegają opłacie w wysokości 100 marek od każdej stronicy.

Takiej samej opłacie podlegają odpisy i wyciągi, sporządzone przez państwowe władze i urzędy administracyjne bez względu na to, czy zarazem poświadczono zgodność odpisu z pierwopisem, czy nie.

Odpisy, sporządzone przez stronę, a zaopatrzone przez państwowe władze lub urzędy administracyjne w poświadczenie zgodności z oryginałem, podlegają opłacie w wysokości 50 marek od stronicy.

Poświadczenia własnoręczności podpisu, dokonywane przez państwowe władze i urzędy administracyjne, podlegają opłacie w wysokości 200 marek co do każdego podpisu.

Świadectwa, wydawane przez władze i urzędy samorządowe, nie podlegają opłacie na rzecz Państwa.

223.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

dla obszaru b. dzielnicy austrjackiej w sprawie opłat stemplowych od świadectw urzędowych.

Świadectwa, wydawane przez państwowe władze i urzędy administracyjne (również przez sądy, o ile chodzi o sprawy administracyjne), podlegać będą od dnia 26 czerwca 1922 r. (na mocy nowych postanowień, ogłoszonych w n-rze 38 Dziennika Ustaw z 1922 r.) zasadniczo opłacie w wysokości 200 marek za arkusz pierwszy a 50 marek za każdy arkusz następny.

Nowe przepisy ustanawiają nadto następujące opłaty wyższe: 1) 5.000 marek od aktu nadania obywatelstwa polskiego cudzoziemcowi, 2) 500 marek: a) od świadectw stwierdzających uzdolnienie do wykonywania zawodu, b) od dokumentów koncesyjnych, zawierających zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego, c) od zezwoleń na wykonanie poszczególnych czynności zarobkowych, np. na urządzenie widowiska, koncertu, wystawy, zabawy, loterji fantowej i t. p., d) od zezwoleń na niezamykanie lokalu publicznego (restauracji i t. p.), mimo nadejścia pory, wyznaczonej zarządzeniami policyjnemi.

Duplikaty, sporządzone przez państwowe władze i urzędy administracyjne — jak również przez sądy w sprawach administracyjnych — podlegają opłacie w wysokości 100 marek od każdej stronicy.

Takiej samej opłacie podlegają odpisy i wyciągi, sporządzone przez państwowe władze i urzędy administracyjne — jak również przez sądy w sprawach administracyjnych — bez względu na to, czy zarazem poświadczono zgodność odpisu z pierwopisem, czy nie.

Odpisy, sporządzone przez stronę, a zaopatrzone w urzędowe poświadczenie zgodności z oryginałem, podlegają:

a) opłacie w wysokości 50 marek od stronicy — w razie uwierzytelnienia przez sąd lub notarjusza. urzędy administracyjne,

b) opłacie w wysokości 25 marek od arkusza — w razie uwierzytelnienia przez sąd lub notarjusza.

Poświadczenie własnoręczności podpisu (legalizacja) podlega:

a) opłacie w wysokości 200 marek co do każdego podpisu — w razie poświadczenia przez sąd lub państwową władzę administracyjną,

b) opłacie w wysokości 20 marek, co do każdego podpisu — w razie poświadczenia notarjalnego.

O ile prócz uwierzytelnienia podpisu strony potrzebne są dalsze legalizacje podpisów organów urzędowych, to opłacie w kwocie 200 marek co do każdego podpisu podlega każda dalsza legalizacja, dokonana przez sąd lub władzę administracyjną.

Uwierzytelnienie podpisów na dokumencie tabularnym podlega opłacie takiej samej, jaka ustanowiona jest co do legalizacji podpisów na dokumentach innego rodzaju. Odrębne przepisy, jakie dotychczas obowiązywały pod tym względem co do dokumentów tabularnych, zostały uchylone.

Wyciągi z ksiąg metrykalnych podlegają opłacie stemplowej w wysokości 50 marek.

Nie podlegają opłacie stemplowej między innemi: świadectwa szkolne oraz świadectwa, wydawane przez osoby prywatne (jednostki lub instytucje prywatne), np. świadectwa lekarskie, o ile nie pochodzą od lekarzy urzędowych.

Świadectwa, wydawane przez władze i urzędy samorządowe, nie podlegają opłacie na rzecz Państwa.

224.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

dla obszaru b. dzielnic rosyjskiej i pruskiej

w sprawie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych.

W dniu 26 czerwca 1922 r. wejdą w życie nowe przepisy o opłatach stemplowych od dokumentów przewozowych, ogłoszone na mocy ustawy z dnia 7 kwietnia b. r. w numerze 38 Dziennika Ustaw na str. 599 i następnych.

Opłata stemplowa wynosi:

a) od kolejowych listów przewozowych 50 marek;

b) od kolejowych kwitów bagażowych 20 marek;

c) od listów przewozowych, stwierdzających zawarcie umowy o przewóz nie z przedsiębiorstwem kolejowem, ale z przewoźnikiem innego rodzaju — 20 marek.

Do uiszczenia opłaty obowiązany jest, co do dokumentów przewozowych, sporządzonych w kraju — nadawca; co do nadchodzących z za granicy: odbiorca przesyłki.

W przypadkach, wymienionych wyżej pod a) i b), należy uiścić opłatę gotówką do rąk przedsiębiorstwa kolejowego, które wnosi pobrane opłaty do kasy państwowej.

W przypadku, określonym wyżej w ustępie c), uiszcza się opłatę przez naklejenie znaczków stemplowych na dokumencie przewozowym. Ministerstwo Skarbu może jednak na prośbę przedsiębiorstwa przewozowego zezwolić na uiszczenie gotówką.

225.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

dla obszaru b. dzielnicy austrjackiej

w sprawie opłat stemplowych od dokumentów przewozowych.

W dniu 26 czerwca 1922 r. wejdą w życie nowe przepisy o opłatach stemplowych od dokumentów przewozowych, ogłoszone na mocy ustawy z dnia 7 kwietnia b. r. w numerze 38 Dziennika Ustaw na str. 599 i następnych.

Opłata stemplowa wynosi:

a) od kolejowych listów przewozowych 50 marek;

b) od kolejowych kwitów bagażowych 20 marek;

c) od listów przewozowych, stwierdzających zawarcie umowy o przewóz nie z przedsiębiorstwem kolejowem, ale z przewoźnikiem innego rodzaju — 20 marek.

Do uiszczenia opłaty obowiązany jest, co do dokumentów przewozowych, sporządzonych w kraju — nadawca; co do nadchodzących z za granicy: odbiorca przesyłki.

W przypadkach, wymienionych wyżej pod a) i b), należy uiścić opłatę gotówką do rąk przedsiębiorstwa kolejowego, które wnosi pobrane opłaty do kasy państwowej.

W przypadku, określonym wyżej w ustępie c), uiszcza się opłatę przez naklejenie znaczków stemplowych na dokumencie przewozowym. Ministerstwo Skarbu może jednak na prośbę przedsiębiorstwa przewozowego zezwolić na uiszczenie gotówką.

Legitymacje, upoważniające do jazdy bezpłatnej lub do jazdy po cenie zniżonej, — począwszy od dnia 26 czerwca 1922 r., nie będą podlegały opłacie stemplowej.

226.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

w sprawie opłat stemplowych od pełnomocnictw.

W dniu 26 czerwca 1922 r. wejdą w życie nowe przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od pełnomocnictw, ogłoszone na mocy ustawy z dnia 7 kwietnia b. r. w numerze 38 Dziennika Ustaw na str. 598.

Opłata od pełnomocnictwa wynosi 100 marek.

Nie podlega opłacie między innemi pełnomocnictwo, wystawione przez osobę, która pozostaje lub pozostawała w stosunku służbowym, a upoważniające do podjęcia w jej imieniu poborów służbowych lub należytości emerytalnej.

Również jest zwolnione od opłaty pełnomocnictwo, upoważniające do działania w sprawie sądowo-karnej; podlega jednak opłacie (w wyżej podanej kwocie 100 marek) pełnomocnictwo, upoważniające do działania w imieniu oskarżyciela lub obwinionego w postępowaniu sądowo-karnem, odbywającem się na skutek oskarżenia prywatnego.

227.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

dla b. dzielnicy austrjackiej

w sprawie należytości skalowych.

O ile dokument podlega należytości skalowej, to można ją uiścić zasadniczo bądź za pomocą znaczków stemplowych, bądź „bezpośrednio", t. j. przez zgłoszenie dokumentu w Urzędzie Wymiaru Należytości, względnie w Inspektoracie Skarbowym, i wpłacenie następnie należytości gotówką do kasy skarbowej na mocy nakazu płatniczego.

Ustawa z dnia 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. nr. 38 poz. 315, która wejdzie w życie w dniu 26 czerwca 1922 r., postanawia, że wyboru powyższego niema w przypadkach, w których należytość skalowa nie przekracza 3.000 marek; w tych razach bowiem należytość musi być uiszczona znaczkami stemplowemi już przy sporządzeniu dokumentu. Niestosowanie się do tego przepisu spowoduje wymierzenie należytości w wysokości potrójnej.

228.

ODEZWA MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 maja 1922 r. L. D.O./2036/I

do wszystkich władz centralnych

w sprawie nowych przepisów w przedmiocie opłat stemplowych.

I. W najbliższych dniach zostaną ogłoszone w Dzienniku Ustaw „Przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych", wydane drogą rozporządzenia na podstawie ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r., która będzie ogłoszona równocześnie z powołanemi „Przepisami".

„Przepisy" te (zawierające w szczególności powtórzenie odpowiednich postanowień powołanej ustawy z dnia 7 kwietnia b. r.) wstępują w miejsce wszystkich dotychczasowych norm ustawowych i wykonawczych, dotyczących opłat stemplowych od podań, wnoszonych do władz i urzędów administracyjnych załączników do takich podań, oraz od świadectw wydawanych przez władze i urzędy administracyjne. W szczególności po wejściu w życie powołanych „Przepisów" nie będą stosowane: dekret z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 14, poz. 145), który unormował przedmioty powyższe dla obszaru b. dzielnicy rosyjskiej, ani rozporządzenie wykonawcze z dnia 15 lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 19, poz. 277), ani odpowiednie przepisy austrjackiej ustawy należytościowej i pruskiej ustawy o opłatach stemplowych. Nowe przepisy normują zatem odnośne przedmioty jednolicie dla całego obszaru Rzeczypospolitej i w sposób wyczerpujący. Dla zapoznania się z całokształtem postanowień o opłatach stemplowych od podań, załączników i świadectw urzędowych wystarcza zatem przeczytanie powołanych „Przepisów", a nie jest w tym celu potrzebne czytanie ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 roku, ani rozporządzenia poprzedzającego „Przepisy" (ujętego w ustępy oznaczone liczbami I do VI), ani cytat, wydrukowanych petitem w nawiasach, poprzedzających poszczególne paragrafy „Przepisów". Owo bowiem rozporządzenie wstępne oraz wspomniane cytaty w nawiasach mają na celu jedynie uzasadnienie legalności „Przepisów", a znajomość ich wcale nie jest potrzebna tym, którzy chcą poprzestać na zapoznaniu się z prawem obowiązującem.

Ministerstwo Skarbu uprasza wszystkie władze centralne, aby zaraz po otrzymaniu odnośnego numeru Dziennika Ustaw zwróciły na powyższe uwagę swoich funkconarjuszów, jakoteż funkcjonarjuszów wszystkich władz i urzędów podwładnych i poleciły im, aby niezwłocznie przyswoili sobie nowe przepisy i zaraz po wejściu ich w życie ściśle je stosowali.

Co się tyczy władz i urzędów podwładnych odróżnić trzeba dwa obszary:

1) b. dzielnicę rosyjską niewyłączając Ziemi Wileńskiej, oraz b. dzielnicę austrjacką,

2) b. dzielnicę pruską. Na obszarze pierwszym „Przepisy" wchodzą w życie w całości w miesiąc po ogłoszeniu: na obszarze zaś byłej dzielnicy pruskiej tylko normy, dotyczące świadectw urzędowych, zawarte w § 20 do 27, wchodzą w życie w miesiąc po ogłoszeniu, natomiast przepisy, tyczące się opłat stemplowych od podań, które to opłaty w b. dzielnicy pruskiej dotychczas nie istniały, zaczną obowiązywać dopiero z upływem trzech miesięcy po ogłoszeniu „Przepisów" w Dz. U. R. P. Ministerstwo Skarbu uprasza więc o zwrócenie uwagi organów podwładnych, mających siedzibę na obszarze b. dzielnicy pruskiej na powyższe dwa terminy, oraz o przypomnienie im w swoim czasie terminu wejścia w życie przepisów o opłatach stemplowych od podań. Natomiast nie byłoby zdaniem Ministerstwa Skarbu właściwem ograniczenie się na razie do zawiadomienia o opłatach stemplowych od świadectw. Chodzi bowiem o to, aby ludność b. dzielnicy pruskiej dowiedziała się dość wcześnie o zmianie przepisów o opłatach stemplowych od podań i o terminie wejścia w życie tej zmiany na obszarach innych dzielnic, ażeby przy wnoszeniu podań do władz i urzędów państwowych, mających siedzibę w b. dzielnicach rosyjskiej i austrjackiej (w szczególności do władz centralnych), zastosowała się do tych nowych norm.

Do rozpowszechnienia tych wiadomości mogą przyczynić się w dużym stopniu organa państwowe, czego atoli warunkiem jest nieodzownym, aby organa te jaknajrychlej same zapoznały się z nowemi przepisami.

II. Ministerstwo Skarbu uprasza w szczególności o zwrócenie uwagi organów podwładnych b. dzielnic rosyjskiej i austrjackiej na następujące najważniejsze zmiany przepisów dotychczasowych:

a) Co do b. dzielnicy rosyjskiej:

§§ 17 i 18 nowych „Przepisów", normujące postępowanie w razie wniesienia podania nieostemplowanego lub niedostatecznie ostemplowanego, różnią się pod dwoma względami od art. 24 dekretu z 1919 r. Dz. Pr. Nr. 14, poz. 145;

1) Wyznaczenie terminu celem dodatkowego uiszczenia opłaty przewidują nowe przepisy tylko co do przypadków, w których dla wniesienia podania

ustanowiony jest termin prekluzyjny. 2) Podania nie zwraca się petentowi.

b) Co do b. dzielnicy austrjackiej:

1) Nowe przepisy wprowadzają prawo ubogich dla zakresu opłat stemplowych od podań i świadectw urzędowych. Załatwienie podania lub wydanie świadectwa urzędowego może nastąpić mimo nieuiszczenia opłaty, jeśli petent złożył świadectwo ubóstwa, a urząd uznał złożony dowód ubóstwa za dostateczny. Urząd ma jednak w takich przypadkach zostawić w aktach notatkę, uzasadniającą dokonanie czynności urzędowej mimo nieuiszczenia opłaty (punkt 5 § 7, §16, punkt 10, § 21, § 24).

2) Jeśli podanie napisane jest na dwu lub więcej arkuszach, albo jeśli wniesiono podanie w kilku egzemplarzach, jak również gdy są załączniki, nie należy stemplować poszczególnych arkuszy ani dalszych egzemplarzy lub załączników, lecz na pierwszej stronicy pierwszego egzemplarza podania należy naklejć marki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat należących się od wszystkich arkuszy i wszystkich egzemplarzy oraz od wszystkich załączników (§ 10).

3) Celem uiszczenia opłaty od podania, wniesionego w drodze telegraficznej, ma petent nakleić znaczki stemplowe odpowiedniej wartości na blankiecie mieszczącym telegram (§ 13). Odpada zatem postępowanie, unormowane rozporządzeniem z dnia 9 stycznia 1869 r., Dz. P. P. Nr. 8.

4) §§ 14 — 18, zawierające postanowienia materjalne i formalne o podaniach podlegających opłacie, od których opłaty nie uiszczono (lub od których uiszczono ją niedostatecznie), nie różnią się istotnie od obowiązujących dotychczas odpowiednich przepisów austrjackich, ale różnią się bardzo od błędnej praktyki, jaka już przed wielu laty zakorzeniła się w urzędach b. zaboru austrjackiego. Praktyka ta polegała na tem, że funkcjonarjusz kancelaryjny (zajęty w biurze podawczem lub w registraturze), przez którego ręce przechodziło podanie nieostemplowane, zanim doszło do rąk urzędnika, któremu było poruczone załatwienie „nocjował" podanie, t. j. przesyłał władzy skarbowej doniesienia, zwane „opisem urzędowym" i umieszczał odpowiednią uwagę na podaniu. Urzędnik, któremu było poruczone załatwienie, otrzymawszy podanie, zaopatrzone w uwagę o „nocjowaniu", znajdował się wobec faktu dokonanego i przechodził do porządku dziennego nad § 81 ustawy należytościowej. (Paragraf ten postanawia, że podanie nieostemplowane ma być złożone do akt, a tylko wyjątkowe ma być załatwione, mianowicie: gdy petent odmówił ostemplowania, mimo że funkcjonarjusz, przyjmujący podanie, wezwał go do dostarczenia znaczków stemplowych, lub gdy urząd do którego podanie wniesiono, uznał, że należy je załatwić ze względów publicznych, lub ze względu na niebezpieczeństwo grożące petentowi w razie niezałatwienia; decyzja była zatem zastrzeżona urzędowi, do którego weszło podanie, a wcale nie była przewidziana ingerencja funkcjonarjuszów kancelaryjnych). Z czasem ten przepis §-u 81 poszedł w zapomnienie.

Powyższa praktyka musi bezwłocznie ustać, z dniem wejścia w życie nowych przepisów ustaje „nocjowanie" podań oraz wymierzanie przez władze skarbowe opłat od podań, jak również kar za nieuiszczenie tych opłat. Jedyną karą będzie pozostawienie podania bez biegu aż do dostarczenia opłaty (§ 14).

Ze stanowiska publiczności, wnoszącej podania, nowe przepisy są łagodniejsze niż § 81, gdyż w razie załatwienia podania ze względów publicznych (§ 15) nie pobiera się nawet opłaty pojedyńczej, a w innych przypadkach nie poprzestaje się na prostem złożeniu do akt, lecz wzywa się petenta do dostarczenia opłaty (§§ 17 i 18), a zatem zwraca się jego uwagę na to, że przyczyną niezałatwienia jest brak stempla.

c) Co do obu dzielnic, (b. rosyjskiej i austrjackiej):

1) Opłatę od załączników oblicza się według ilości załączników, a nie według ilości arkuszy (pozycja taryfowa 9, kolumna 3).

2) Co do podań o zezwolenie na wykonanie czynności zarobkowych odróżnia nowa taryfa przedsiębiorstwa trwałe od poszczególnych czynności zarobkowych. Co do przedsiębiorstw trwałych (poz. 3, lit. a) opłata wynosi zawsze 3.000 marek bez względu na to, jakiego rodzaju władza państwowa powołana jest w przypadku poszczególnym do udzielenia koncesji, oraz czy przepisy uzależniające wykonywanie pewnego przedsiębiorstwa od uprzedniego uzyskania koncesji mieszczą się w ustawie „przemysłowej" czy w jakiejkolwiek innej; również nie zależy ta opłata od okoliczności, czy załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu, gdyż moment ten ma znaczenie tylko przy podaniach wymienionych w pozycji 4. Opłata zaś w wysokości 500 mk., przewidziana w pozycji 5, dotyczy tylko podań o zezwolenie na wykonywanie poszczególnych czynności zarobkowych.

III. § 27 „Przepisów" dotyczy również takich podań, wnoszonych do władz i urzędów samorządowych, których załatwienie ostateczne zastrzeżone jest władzy państwowej.

Interpretacja taka nie tylko odpowiada wyraźnemu brzmieniu punktu 6 artykułu 1 ustawy z dnia 7 kwietnia b. r., lecz niewątpliwie jest też zgodna z intencją ustawodawcy. O ileby mianowicie pewien związek samorządny ustanowił na rzecz swoją opłaty od podań, to pobieranie wyjątkowo opłat na rzecz Państwa przy podaniach, których załatwienie ostateczne jest zastrzeżone władzy państwowej, utrudniałoby publiczności orjentację. Nadto trzeba uwzględnić, że przy podaniach takich również władza samorządowa wykonywa zazwyczaj szereg czynności urzędowych, zarówno przed przesłaniem sprawy władzy państwowej, jak po nadejściu decyzji ostatecznej, że zatem związkowi samorządowemu należy się słusznie wynagrodzenie za te czynności, pobieranie zaś w przypadkach takich dwóch opłat, t. j. zarówno państwowej, jak samorządowej, nie tylko utrudniłoby jeszcze bardziej orjentację, lecz byłoby także niesprawiedliwością w porównaniu z podaniami, których załatwienie wymaga współdziałania kilku urzędów, wyłącznie państwowych.

Wywody powyższe dotyczą oczywiście tylko takich podań, których wniesienie do urzędu samorządowego jest czynnością prawidłową, uzasadnioną według właściwych przepisów. O ileby natomiast urząd samorządowy wogóle nie był właściwy, to winien zwrócić podanie petentowi i spowodować w ten sposób ponowne wniesienie podania do władzy państwowej za uiszczeniem opłaty na rzecz Państwa.

IV. Dosłowne stosowanie zasady, wypowiedzianej w § 14 nowych „Przepisów" mogłyby nieraz

doprowadzić do wyników niepożądanych bądź ze stanowiska publicznego bądź ze względu na interes petenta.

Interes publiczny uwzględnia § 15. Ministerstwo Skarbu uprasza jednak usilnie o czuwanie nad tem, aby stosowanie tego paragrafu nie odbywało się nigdy lekkomyślnie, lecz zawsze po dokładnem rozważeniu zachodzących okoliczności oraz aby ściśle przestrzegano przepisu, zawartego w ustępie drugim § 16.

O ile wnioski, zawarte w podaniu nieostemplowanem (lub niedostatecznie ostemplowanem) w części mają znaczenie publiczne, w części mieszczą się w sferze interesów prywatnych petenta, należy przedewszystkiem wystosować wezwanie, określone w § 71, i dopiero w razie bezskuteczności takiego wezwania załatwić sprawę, jednak tylko o tyle, ile tego wymaga interes publiczny. Jeśliby zwłoka groziła niebezpieczeństwem, to oczywiście należy sprawę załatwić niezwłocznie.

Co się tyczy uwzględnienia interesów petenta, który wniósł podanie nieostemplowane, lub niedostatecznie ostemplowane, należy trzymać się zasad następujących:

W przypadkach takich nie należy zasadniczo przedsiębrać żadnych czynności urzędowych, zmierzających do załatwienia podania, zanim petent uczyni zadość wezwaniu w przedmiocie dodatkowego uiszczenia opłaty. Ponieważ jednak w myśl intencji ustawodawcy dopiero odmówienie odpowiedzi należy uważać za „pozostawienie podania bez biegu", przeto w wypadkach, w których wstrzymanie załatwienia groziłoby niebezpieczeństwem niemożności załatwienia przychylnego, dopuszczalne są wyjątki od powyższej reguły. W takich razach wolno wydać zarządzenie tymczasowe — oczywiście z równoczesnem wystosowaniem zawiadomienia w myśl § 17; odpowiedź jednak stanowcza na podanie czyli właściwe „załatwienie podania" może nastąpić dopiero i tylko w razie uiszczenia opłaty. Załatwienie tymczasowe mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty urząd winien umotywować.

V. Druków (w formie kart pocztowych), przewidzianych w § 17, dostarczać będzie bezpłatnie Ministerstwo Skarbu — jednak tylko władzom centralnym. Władze te zechcą więc zamawiać takie ilości, jakie potrzebne są do zaopatrzenia zarówno władz centralnych, jak organów podwładnych. Zamówienia należy adresować do „Ministerstwa Skarbu Departamentu Administracyjnego, Biuro Druków".

Uprasza się o zamówienie bezzwłoczne.

VI. Ten sam numer Dziennika Ustaw, w którym będą ogłoszone „Przepisy" w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych, będzie również zawierał rozporządzenie „w przedmiocie opłat stemplowych od pełnomocnictw". Także to rozporządzenie normuje odnośny przedmiot w sposób jednolity i wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu na całym obszarze Rzeczypospolitej, nie wyłączając Ziemi Wileńskiej (art. 16 dekretu Prezesa T. K. Rz. Litwy Środkowej Nr. 446 z dnia 27 grudnia 1921 r. Dz. Urz. Nr. 1 z 1922 r. należy uważać za uchylony na skutek ustępu I, część pierwsza rozporządzenia „w przedmiocie opłat stemplowych od pełnomocnictw").

VII. W myśl klauzuli generalnej, zawartej w ustępie drugim art. 3 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. „w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych" najniższa stawka stałych opłat stemplowych — z wyjątkiem tylko opłat od czeków — wynosić będzie 20 mk. Przepis ten wejdzie w życie w miesiąc po ogłoszeniu ustawy.

VIII. Dla b. dzielnicy austrjackiej ma wreszcie znaczenie art. 5 powołanej ustawy z dnia 7 kwietnia b. r., w myśl którego należytości skalowe muszą być uiszczone znaczkami stemplowemi, jeśli nie przekraczają 3.000 marek.

229.

ODEZWA MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 maja 1922 r. L. D. O. 2036/I

do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, w sprawie nowych przepisów w przedmiocie opłat stemplowych.

Ministerstwo Skarbu przesyła egzemplarz odezwy, wystosowanej w sprawie powyższej „do wszystkich władz centralnych" i uzupełnia ją następującemi wyjaśnieniami, dotyczącemi specjalnie zakresu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

1) § 27 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych", zwalniający od opłat podania, wnoszone do władz i urzędów samorządowych oraz świadectwa wydawane przez te władze i urzędy, jest — o ile chodzi o gminy i powiatowe związki komunalne — nowością dla b. dzielnicy austrjackiej. Uprasza się więc o zwrócenie uwagi urzędów gminnych i wydziałów powiatowych w tej dzielnicy na powołany przepis.

§ 27 nie dotyczy oczywiście Tymczasowego Wydziału Samorządowego, który jest urzędem państwowym.

2) Zwolnienie podań i świadectw, wymienionych w § 27, od opłat na rzecz Państwa stwarza możliwość pobierania opłat analogicznych przez ciała samorządne.

3) Ministerstwo Skarbu poleca równocześnie Izbom Skarbowym, aby oznajmiły Kasom Skarbowym, że opłaty od aktów nadania obywatelstwa (poz. 10 taryfy) należy zarachowywać na rachunek Ministerstwa Spraw Wewnętrznych: w dziale 2, („województwa") paragrafie 2 („opłaty za paszporty i świadectwa").

4) W b. dzielnicy pruskiej w miejsce poz. 31 taryfy stemplowej pruskiej, uchylonej ustępem II, lit f. rozporządzenia „w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych", a dotyczącej opłat stemplowych od kart łowieckich wchodzi poz. 17 nowej taryfy.

Karty łowieckie zatem podlegać będą (zarówno w b. dzielnicy pruskiej, jak w innych dzielnicach) opłacie stemplowej w wysokości 200 marek.

230.

ODEZWA MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 maja 1922 r. L. D .O. 2036/I

do Ministerstwa Przemysłu i Handlu, w sprawie nowych przepisów w przedmiocie opłat stemplowych.

Ministerstwo Skarbu przesyła egzemplarz odezwy, wystosowanej w sprawie powyższej „do wszystkich władz centralnych“ i uzupełnia ją następującemi wyjaśnieniami: dotyczącemi specjalnie zakresu Ministerstwa Przemysłu i Handlu:

1) Pozycja 3 lit. b) taryfy załączonej do „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych“ nie dotyczy b. dzielnicy rosyjskiej. Dwóch innych dzielnic przepis ten dotyczy tylko o tyle, o ile odnośne zgłoszenia wnoszone są bezpośrednio do urzędu państwowego; natomiast nie może być pobierana opłata w myśl poz. 3, lit. b) w przypadkach, w których zgłoszenie w myśl odnośnych przepisów wnoszone jest do urzędu samorządowego (§ 27 „Przepisów“ oraz dział III załączonej odezwy „do wszystkich władz centralnych“).

2) W miesiąc po ogłoszeniu rozporządzenia „w przedmiocie opłat stemplowych od podań, oraz od świadectw urzędowych“ przestaje obowiązywać (w myśl ustępu II lit. a) tego rozporządzenia) pozycja 9 taryfy załączonej do rozp. b. Gen. Gub. warsz. z dnia 19 lipca 1916 r. (Dz. rozp. Nr. 40, poz. 126 i 127). W sprawach zatem, w których chodzi o „zezwolenie na założenie fabryk lub innych zakładów przemysłowych“ będą na przyszłość pobierane jedynie opłaty, przewidziane w pozycjach: 3 lit. a), 4. 9 i 12 „taryfy opłat stemplowych od podań, załączników do podań oraz od świadectw urzędowych“.

3) W miesiąc po ogłoszeniu rozporządzenia „w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych“ przestają obowiązywać (w myśl ustępu II lit. f) tego rozporządzenia) następujące pozycje pruskiej taryfy stemplowej, pozostające w związku z administracją spraw przemysłowych: 5, 6, 11-a, 22, 26, 39 i 51.

Zamiast opłat, przewidzianych w poz. 5, 6, 22, 39 i 51 taryfy stemplowej pruskiej pobierana będzie opłata w wysokości 500 mk., ustanowiona w poz. 12 nowej taryfy; zamiast opłaty, przewidzianej w poz. 26 taryfy stemplowej pruskiej — opłata w wysokości 200 mk., ustanowiona w poz. 17 nowej taryfy. (Te nowe opłaty mogą być — jak już wynika z punktu 1 niniejszej odezwy — pobierane tylko o tyle, o ile odnośne świadectwa wydają urzędy państwowe).

Co się tyczy pozycji 11-a) pruskiej taryfy stemplowej, to miała ona charakter wyłącznie fiskalny. Danina publiczna, określona w tej pozycji, nie wiązała się z żadnym aktem administracyjnym, była podatkiem, a nie opłatą skarbową; straciła zatem rację bytu na skutek wprowadzenia zasadniczego podatku przemysłowego do b. dzielnicy pruskiej. W przypadkach więc, których dotyczy poz. 11 a) taryfy stemplowej pruskiej, może być pobierana opłata w wysokości 500 mk., przewidziana w poz. 12 nowej taryfy, tylko o tyle, o ile zarobkowanie za pomocą automatów lub mechanicznych aparatów muzycznych uzależnione jest od uprzedniego uzyskania koncesji, wydanej przez państwową władzę administracyjną.

O G Ł O S Z E N I A.

BILANS BANKU HANDLOWEGO W WARSZAWIE.

Dnia 30 listopada 1921 r.

STAN CZYNNY.

Gotowizna w kasie	Mk.	537851390.20
Polska Kraj. Kasa Poż. i Poczt. Kasa Oszczędności	„	1972952366.96
Waluta i dewizy obce	„	162570625.37
Skup weksli	„	3447312107.21
Papiery procentowe własne:		
państwowe polskie	„	59685921.09
pozostałe papiery	„	31967320.41
Papiery procentowe funduszu rezerwowego	„	78664618.46
Wylos. papiery proc. i kupony	„	16916228.56
Pożyczki na zastaw pap. publicznych	„	458599798.08
Korespondenci—dłużnicy	„	9282032922.41
Pozatem poręczenia Mk. 1414046285.04		
Rachunek z Oddziałami Banku	„	2970222288.30
Weksle do inkasa	„	1459104783.55
Inkaso u Korespondentów	„	979926772.35
Nieruchomości	„	59182809.13
Wydatki bieżące	„	626585811.26
Rachunki przechodnie	„	120943601.92
	Mk.	22264519365.76

STAN BIERNY.

Kapitał zakładowy	Mk.	162000000.—
Fundusz rezerwowy	„	81000000.—
Rezerwa specjalna	„	61703831.40
Wkłady: a) rachunki czekowe	„	2672227065.58
b) lokacje	„	414625876.06
Korespondenci—wierzyciele	„	11112854072.76
Pozatem poręczenia Mk. 1414046285.04		
Weksle redyskontowane	„	1798016040.13
Rachunek z Oddziałami Banku	„	2423583339.88
Różni za inkaso	„	2518832959.71
Dywidendy niepodniesione	„	8192062.90
Procenty i prowizje	„	796779687.83
Rachunki przechodnie	„	214704429.51
	Mk.	22264519365.76

Bilans Wolickiego Chrześcijańskiego Stow. Pożyczkowo-Oszczędnościowego w Stopnicy dnia 31 grudnia 1919 r.

STAN CZYNNY.			STAN BIERNY.		
Gotówka w kasie	Rb.	4447.75	Kapitały zakładowy, zapasowy i specjalne	Rb.	8896.92
Lokaty i papiery procentowe	„	66500.—	Wkłady oszczędnościowe	„	94285.02
Pożyczki	„	35668.50	Inne (sumy przechodnie)	„	5990.91
Ruchomości	„	83.48	Zyski	„	170.02
%% od pożyczek zaległe	„	2643.14			
	Rb.	109342.87		Rb.	109342.87

Towarzystwo Akcyjne Zakładów Ceramicznych Dziewulski i Lange.

Wyciąg ze sprawozdania za 1919 r.

Przychód	Mk.	406081.20
Rozchód	„	453553.94
Strata	Mk.	47472.74

Bilans z d. 31 grudnia 1919 r.

STAN CZYNNY.

Kasa w gotowiźnie	Mk.	20490.43
Nieruchomości, ruchomości, maszyny	„	2492001.49
Gotowe wyroby, materjały surowe, zapasy magazynowe	„	351734.63
Dłużnicy	„	891365.37
Sumy przechodnie	„	6610.08
Straty za lata ubiegłe	„	989690.53
Depozyt	„	1267926.04
Strata za 1919 r.	„	47472.74
	Mk.	6067291.31

STAN BIERNY.

Kapitał Zakładowy	Mk.	2592000.—
„ Zapasowy	„	172717.92
„ Amortyzacyjny	„	1530511.31
Wierzyciele	„	505250.27
Sumy przechodnie	„	24271.81
Kaucje Członków Zarządu i papiery dywidendowe	„	1242540.—
	Mk.	6067291.31

Wyciąg ze sprawozdania za 1920 r.

Przychód	Mk.	2843282.30
Rozchód	„	2843282.30
	Mk.	— —

Bilans z d. 31 grudnia 1920 r.

STAN CZYNNY.

Kasa w gotowiźnie	Mk.	127099.60
Nieruchomości, ruchomości, maszyny	„	2440029.64
Gotowe wyroby, materjały surowe, zapasy magazynowe	„	659911.34
Dłużnicy	„	2333171.94
Sumy Przechodnie	„	1205157.59
Straty za lata ubiegłe	„	1037163.27
Depozyt	„	1755212.—
	Mk.	9557745.38

STAN BIERNY.

Kapitał Zakładowy	Mk.	2592000.—
„ Zapasowy	„	172717.92
„ Amortyzacyjny	„	1486052.95
Wierzyciele	„	2107483.30
Sumy Przechodnie	„	70651.53
Kaucje Członków Zarządu i papiery dywidendowe	„	1242540.—
Fundusz na poczet strat w Sławiańsku	„	1886299.68
	Mk.	9557745.38

Komisja Likwidacyjna Warszawskiej Kasy Pożyczkowo-Oszczędnościowej Ś-go Aleksandra, Stare-miasto 38, zawiadamia, że pomieniona Kasa, mocą uchwały Ogólnego Zebrania członków, zapadłej w dniu 10 października, a potwierdzonej 24 października 1921 r., została rozwiązana; przeto wzywa się wierzycieli Towarzystwa do zgłoszenia swych roszczeń do dnia 1 października 1922 r.

Komisja Likwidacyjna Sielecko - Mokotowskiego Towarzystwa Pożyczkowo - Oszczędnościowego, Stare-miasto 38, zawiadamia, że pomienione Towarzystwo, mocą uchwały Ogólnego Zebrania, zapadłej w dniu 8 października, a potwierdzonej w dniu 22 października 1921 r., zostało rozwiązane; przeto wzywa się wierzycieli do zgłoszenia swych roszczeń do dnia 1 października 1922 roku.

Komisja Likwidacyjna Warszawskiego Towarzystwa Pożyczkowo-Oszczędnościowego zawiadamia, że pomienione Towarzystwo, mocą uchwały Ogólnego Zebrania członków, zapadłej w dniu 6 listopada 1920 roku, zostało rozwiązane; przeto wzywa się wierzycieli Towarzystwa do zgłaszania swych roszczeń do dnia 1 października 1922 roku do lokalu Towarzystwa, Stare-miasto 38.

Komisja Likwidacyjna Tow. Pożyczkowo-Oszczędnościowego „Kredyt Warszawski" zawiadamia, że pomienione Towarzystwo, mocą uchwały Ogólnego Zebrania członków, zapadłej w dniu 12 października, a potwierdzonej w dniu 26 października 1921 roku, zostało rozwiązane; przeto wzywa się wierzycieli Towarzystwa do zgłoszenia swych roszczeń do dnia 1 października 1922 roku do lokalu Towarzystwa Stare-miasto 38.

Komisja Likwidacyjna Warszawskiego Towarzystwa Pożyczkowo-Oszczędnościowego „Społem" zawiadamia, że pomienione Towarzystwo, mocą uchwały Ogólnego Zebrania członków, zapadłej w dniu 6 listopada 1920 r., zostało rozwiązane; przeto wzywa się wierzycieli Towyrzystwa do zgłoszenia swych roszczeń do dnia 1 października 1922 r. w biurze Towarzystwa, Stare-miasto 38.

OGŁOSZENIE.

Na podstawie uchwały powziętej na posiedzeniu w dniu 6 maja 1922 r. zwołujemy

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE

akcjonarjuszów Sp. Akc. Tow. Ubezp. „Przyszłość" w Warszawie, które odbędzie się w lokalu Spółki przy ul. Smolnej Nr. 30, m. 8 w piątek **dnia 30 czerwca 1922 r.** o godz. 5-ej pp.

Porządek dzienny:

1. Zagajenie.
2. Sprawozdanie Rady Zarządzającej i Dyrekcji z działalności Spółki i sprawozdanie rachunkowe za r. 1921.
3. Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej co do zamknięcia rachunkowego za rok 1921 i uchwała w tym przedmiocie.
4. Podwyższenie kapitału akcyjnego i zmiany statutu.
5. Wybór członków Rady Zarządzającej i Komisji Rewizyjnej.
6. Wnioski i zapytania.

Uprawnieni do głosowania są akcjonarjusze, którzy na 7 dni przed Walnem Zgromadzeniem złożą akcje w Dyrekcji Spółki w Warszawie. Rada Zarządzająca.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa № 22. № 17762. 1-VI 1922.